คิดถึง "วัลย์" วาน

อนุสรณ์

งานพระราชทานเพลิงศพ

นาวาอากาศเอก (พิเศษ) หญิง มะลิวัลย์ ทิวสมบุญ ท.ม.,ต.ช.

ณ เมรุวัดชลประทานรังสฤษดิ์

ตำบลบางตลาด อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี

วันเสาร์ที่ ๒๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

(แบบ ค.)

หมายรับสั่งที่ ๒๖๘๓ **สำนักพระราชวัง**

๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘

พระราชทานเพลิงศพ นาวาอากาศเอกหญิง มะลิวัลย์ ทิวสมบุญ ท.ม.,ต.ช. ข้าราชการบำนาญ สังกัดกระทรวงกลาโหม ณ เมรุวัดชลประทานรังสฤษดิ์ อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี

วันเสาร์ ที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๕๘ เวลา ๑๖.๓๐ น. พระราชทานเพลิง.

วัชรี/ พิมพ์ / [illegible] /ทาน.

วัน	**หน้าที่** พนักงานพระราชพิธี
	นำหมายเรียน เจ้าภาพศพ นาวาอากาศเอกหญิง มะลิวัลย์ ทิวสมบุญ เพื่อทราบ เครื่องพระราชทานเพลิง และเจ้าพนักงานผู้เชิญมานี้ เจ้าภาพไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายอย่างใดทั้งสิ้น.

ทั้งนี้ให้จัดการตามหน้าที่และกำหนดวันตามรับสั่งอย่าให้ขาดเหลือ ถ้าสงสัยก็ให้ถามผู้รับรับสั่งโดยหน้าที่ราชการ

ผู้รับรับสั่ง

สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อม พระราชทานเพลิงศพ นาวาอากาศเอก (พิเศษ) หญิง มะลิวัลย์ ทิวสมบุญ ท.ม.,ต.ช. ซึ่งนับเป็นพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้าล้นกระหม่อม เป็นเกียรติอันสูงสุดแก่ผู้วายชนม์ และวงศ์ตระกูลอย่างหาที่สุดมิได้

หากความทราบโดยญาณวิถีถึงดวงวิญญาณของ นาวาอากาศเอก (พิเศษ) หญิง มะลิวัลย์ ทิวสมบุญ ได้ด้วยประการใดในสัมปรายภพ คงจะมีความปลาบปลื้มซาบซึ้งเป็นล้นพ้นในพระมหากรุณาธิคุณที่ได้รับพระราชทานเกียรติยศอันสูงยิ่งในวาระสุดท้ายแห่งชีวิต

ข้าพระพุทธเจ้าผู้เป็น สามี บุตร หลาน และญาติพี่น้องของ นาวาอากาศเอก (พิเศษ) หญิง มะลิวัลย์ ทิวสมบุญ ขอพระราชทานพระบรมราชวโรกาสกราบถวายบังคมแทบเบื้องพระยุคลบาท ด้วยสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณอย่างหาที่สุดมิได้ และจะเทิดทูนไว้เหนือเกล้าเหนือกระหม่อม เป็นสรรพสิริมงคลแก่ข้าพระพุทธเจ้าและวงศ์ตระกูลตลอดไป

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ

ข้าพระพุทธเจ้า

ครอบครัวทิวสมบุญ

ครอบครัวสุวรรณศีรี



(ถ่ายก่อนเกษียณอายุราชการ)

นาวาอากาศเอก (พิเศษ) หญิง มะลิวัลย์ ทิวสมบุญ

สิริอายุ ๖๘ ปี

ประวัติโดยสังเขป

นาวาอากาศเอก (พิเศษ) หญิงมะลิวัลย์ ทิวสมบุญ

นาวาอากาศเอก (พิเศษ) หญิงมะลิวัลย์ ทิวสมบุญ เกิดเมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๔๙๐ ที่ตำบลจะทิ้งพระ อำเภอสทิงพระ จังหวัดสงขลา บิดาชื่อ นายซ้อน สุวรรณคีรี เป็นกำนันแหนบทองแห่งตำบลจะทิ้งพระ ส่วนมารดาชื่อ นางรื่น สุวรรณคีรี เป็นแม่ดีเด่นแห่งชาติ

มีพี่น้องรวมคุณแม่มะลิวัลย์ ด้วย นับเป็นจำนวน ๗ คน เรียงตามลำดับดังนี้

๑.	รองศาสตราจารย์ ดร.ภิญโญ	สุวรรณคีรี	(พี่ชาย คนที่ ๑)
๒.	อาจารย์อำนวย	สุวรรณคีรี	(พี่ชาย คนที่ ๒)
๓.	คุณปทุม	นาคแจ้ง	(พี่สาว คนที่ ๓)
๔.	ดร.ไตรรงค์	สุวรรณคีรี	(พี่ชาย คนที่ ๔)
๕.	น.อ.หญิงมะลิวัลย์	ทิวสมบุญ	(คนที่ ๕)
๖.	คุณธงไทย	สุวรรณคีรี	(น้องชาย คนที่ ๖)
๗.	คุณดวงแข	สุวรรณคีรี	(น้องสาว คนที่ ๗)

คุณแม่มะลิวัลย์ ทิวสมบุญ จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาที่โรงเรียนสตรีจุลนาค จากนั้นสอบเอนทรานซ์เข้าศึกษาต่อที่ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จนจบการศึกษา ได้รับพระราชทานปริญญาสังคมสงเคราะห์ศาสตรบัณฑิต จากพระหัตถ์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙ เมื่อปี ๒๕๑๕

รับราชการครั้งแรกที่ สำนักงานปฏิบัติการจิตวิทยาแห่งชาติ ต่อมาหน่วยงานปรับเลื่อนฐานะขึ้น คุณแม่มะลิวัลย์ได้ไปเข้ารับการฝึกวิชาทหารที่กองบัญชาการกองทัพอากาศ ประดับยศเป็นเรืออากาศตรีหญิง โดย

หน่วยงานสุดท้ายที่คุณแม่มะลิวัลย์ ปฏิบัติหน้าที่จนเกษียณอายุราชการ คือ กรมกิจการพลเรือนทหาร กองบัญชาการทหารสูงสุด

สมรสกับ ร้อยตรีเกษม ทิวสมบุญ (ยศในขณะนั้น) ปัจจุบันคือ พันเอกเกษม ทิวสมบุญ ทั้งคู่ลงหลักปักฐาน ที่หมู่บ้านเมืองทองธานี อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี โดยมีบุตรชายด้วยกัน ๒ คน ตามลำดับ คือ

๑. อาจารย์ทรงธรรม ทิวสมบุญ อาจารย์ประจำคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต จบการศึกษาระดับปริญญาตรี จากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และปริญญาโท จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปัจจุบันกำลังศึกษาต่อในระดับปริญญาเอก

๒. คุณทรงศีล ทิวสมบุญ จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยศิลปากร เป็นอาจารย์พิเศษ นักเขียน นักวาดภาพประกอบที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งของเมืองไทย

เกียรติสูงสุดของ น.อ. (พิเศษ) หญิงมะลิวัลย์ ทิวสมบุญ ในชีวิตรับราชการ คือ การได้รับยกย่องให้เป็นข้าราชการดีเด่น ของกรมกิจการพลเรือนทหาร กองบัญชาการทหารสูงสุด ในปี พ.ศ. ๒๕๔๙ จากการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเข้มแข็ง มุ่งมั่น เสียสละ อุทิศแรงกาย แรงใจ เพื่อประโยชน์แก่ชาติบ้านเมือง จนถึงวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ เวลาประมาณ ๐๖.๔๕ นาฬิกา นาวาอากาศเอก (พิเศษ) หญิง มะลิวัลย์ ทิวสมบุญ ก็จากครอบครัวญาติมิตรอันเป็นที่รัก ไปสู่สุคติภพด้วยอาการสงบ ที่โรงพยาบาลราชวิถี กรุงเทพมหานคร สิริอายุได้ ๖๘ ปี

เจ้าภาพ

ขอกราบขอบพระคุณ

ท่านที่เคารพ

และญาติมิตรทุกท่าน เป็นอย่างสูง

ที่ได้มาร่วมบำเพ็ญกุศลสวดพระอภิธรรม

และ

งานพระราชทานเพลิงศพ

นาวาอากาศเอก (พิเศษ) หญิง มะลิวัลย์ ทิวสมบุญ

เจ้าภาพขอกราบขอบพระคุณผู้วางหรีดเคารพศพ

อดีตนายกรัฐมนตรี ชวน หลีกภัย

อดีตนายกรัฐมนตรี อภิสิทธิ์ ~ พิมพ์เพ็ญ เวชชาชีวะ

บัญญัติ บรรทัดฐาน

จุติ ไกรฤกษ์

ทรงศักดิ์ วงศ์ภูมิวัฒน์ อดีตอธิบดีกรมส่งเสริมการเกษตรและสหกรณ์

พ.ต.ท.ภาดล จันทร์ดอน และครอบครัว

อดีต ส.ก. กรณิศ งามสุคนธ์รัตนา

สำนักพิมพ์ ฟูลสต๊อป

ดร.ไตรรงค์ สุวรรณคีรี

รัตน์รวี เวชยม รองผู้อำนวยการสถาบันราชานุกูล กรมสุขภาพจิต

เพื่อนๆ และน้องๆ หอ ๓ ม.อ.ปัตตานี

ชมรมครูและศิษย์เก่าโรงเรียนนันทนศึกษา

ดร.เบญจรงค์ สุวรรณคีรี และภริยา

หลักสูตรบัญชีบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

นายแสงทอง เวชยม และครอบครัว หัวหน้าฝ่ายบริการ กรมศุลกากร

พลโท วรเทพ บุญอริยะ

อาจารย์จิตร ขาวโต และครอบครัว

พันตำรวจตรี วัชรพล สุวนันทวงศ์ สารวัตรปราบปราม สน.ห้วยขวาง

พ่อเกษม และ ลูกชาย ลูกสาว

ร.ต.อ.คณิต อินทกรณ์ อัยการจังหวัดลำปาง

นายสุวัฒน์ ด้วงปั้น ผอ. สำนักงานศุลกากร ภาคที่ ๒

กัมพล ~ วลัยรัตน์ นราวิสุทธิ์

กุ๊กกี้

ผศ.ดร. พิทักษ์ จันทรเจริญ อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
ดร.จรินทร์ ~ รศ. พัชรี สวนแก้ว
ประธานมูลนิธิ ๕ ธันวามหาราช รองอธิการบดี มรภ. สวนดุสิต
เพื่อนรัก A 18 มธ.
ศิริพล ยอดเมืองเจริญ อดีตปลัดกระทรวงพาณิชย์
ราชศักดิ์ สุเสวี และครอบครัว
พล.อ.อ. ณพฤษภ์ ~ จงจิตร บัณฑะจิตร
ดร. สถิตย์ ลิ่มพงศ์พันธ์ อดีตปลัดกระทรวงการคลัง
วิเชียร วัชราพฤกษ์ อุปนายกสมาคมชาวปักษ์ใต้ ในพระบรมราชูปถัมภ์
พลเอก สมทัต อัตตะนันทน์ อดีตผู้บัญชาการทหารสูงสุด
ดร.วิโรจน์ เทพบุตร ประธานโครงการสวนดุสิต กราฟฟิคท์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
อาจารย์เจ้าหน้าที่หลักสูตรนิเทศน์ศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
นายอำนวย สุวรรณคีรี อดีตรัฐมนตรีประจำสำนักนายก และครอบครัว
รศ.ดร. ภิญโญ สุวรรณคีรี และครอบครัว
มนัส แจ่มเวหา อธิบดีกรมบัญชีกลาง
จุมพล สำเภาพล รองผู้ว่าราชการจังหวัดกรุงเทพมหานคร
ชมรมสายสกุล ณ สงขลา
พล.ต.ต. ไพโรจน์ ~ ดร.ฉวีรัตน์ เกษตรสุนทร

เราเกิดกันมา มีเจ็ดพี่น้อง

๑ การเกิดแก่เจ็บตายได้กำหนด.
อันเป็นกฎแห่งกรรมทำไฉน
เมื่อถึงคราวจะต้องพรากจำจากไป
สุดอาลัยสุดห้ามจิตคิดถึงน้อง
เคยอุ้มชูดูแลมาแต่เด็ก
เป็นน้องเล็กที่น่ารักไม่มีสอง
จนเติบใหญ่พี่ก็ประคับประคอง
ได้สมปองเมื่อน้องจบปริญญา
ทั้งหน้าที่การงานทหารอากาศ
ความสามารถในหน้าที่มียศฐา
นาวาอากาศเอกนับเป็นเกียรติตลอดมา.
จวบจนหมดเวลาน่าเสียดาย
เราเกิดกันมามีเจ็ดพี่น้อง
มีแต่ความปรองดองไม่เสียหาย.
น้องของพี่มีทั้งหญิงและน้องชาย
น่าเสียดายหนึ่งต้องจากถูกพรากไป
ด้วยอาลัยสุดแสนหักห้ามจิต
หนึ่งชีวิตของน้องสุดผ่องใส
ไม่เคยสร้างกรรมชั่วกรรมใดใด.
ขอเทพไทได้คุ้มครองดวงวิญญาณ. ๚๛

ด้วยความอาลัยรัก.
จาก พี่ใหญ่
๑๗ ก.พ. ๒๕๕๘

ผลงานประพันธ์ : น.อ.หลวง มะลิวัลย์ ทิวสมบูรณ์ ผู้ประพันธ์.

<u>พี่[illegible]ศิลปินแห่งชาติ</u>

คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ
ได้ประกาศรายชื่อระบือขาน
ศิลปินแห่งชาติชี้ผลงาน
รับพระราชทานเข็มเชิดชูเกียรติกู่ไกล
ในสาขาทัศนศิลป์สยาม
ความงามโดดเด่นเป็นงานใหญ่
แนวถนัดสถาปัตยกรรมไทย
สลักไว้นาม "[illegible]" ในโล่ทอง
จากสกุล "สุวรรณศิริ"
คุณความดีมากประมาณงานทั้งผอง
ประมวลการผ่านมาตามครรลอง
ครบปีทองของท่านงานก้าวไกล
ด้วยเป็นเอกอาจารย์ทางด้านนี้
ศิษย์มากมีในจุฬาลงกรณ์ใหญ่
ถ่ายทอดถ้วน สถาปัตยกรรมไทย
อีกตั้งใจปรับปรุงหลักสูตรศึกษา
โดยให้เน้นในงานการออกแบบ
เดิมนั้นแทบลอกของเก่าเข้าเสาะหา
ประยุกต์ระเบียบแบบแผนแก่นตำรา
ที่มีค่าแต่โบราณมาทานทวน

พระสวรรค์ท่านเชี่ยวชาญทางด้านนี้
งานเด่นสีเปิดเผยได้ไม่สงวน
เมื่อรับทุนศึกษาต่อตามกระบวน
สองปีถ้วนในสหรัฐฯ จัดแบบแปลน
ได้ออกแบบฉากนาฏศิลป์ไทย
ตอนนารายณ์ปราบนนทก ตามแบบแผน
เพื่อเผยแพร่ศิลปนาฏศิลป์ไทยในต่างแดน
ให้แน่นแฟ้นอเมริกาพากันชม
นับเป็นผู้อุทิศตนแต่โดยแท้
ประโยชน์แก่ส่วนรวมด้วยช่วยสร้างสม
ศิลปินรับใช้ชาติและสังคม
ด้วยผลงานควรชมมากประมาณ
โครงการแสนสำคัญท่านรับทำ
ล้วนเลิศล้ำแบบก่อสร้างทางสืบสาน
พระมหาเจดีย์เกตุมวดีนี่อีกงาน
โดดเด่นตระชูเชิดเทิดศาสน์มา
อีกอาคารพุ่มข้าวบิณฑ์ มหาวิทยาลัย—
สุโขทัยธรรมาธิราช มิอาจหา
ผนึกเชิงศิลปะทางวิชา
เสียดเมฆาพิศชมดังพรหมประทาน

อนึ่งออกแบบสถาบันการศึกษา
แห่งมหาวิทยาลัยศรีนครินทร์ถิ่นสถาน
คือ สถาบันทักษิณคดี ศึกษาฯ
ล้วนเป็นงานประณีตศิลป์ของถิ่นไทย
ต่างประเทศท่านยังเจตจำนงค์หมาย
ออกแบบให้ดีเด่นเป็นงานใหญ่
เช่นวัดกุสินารามหาวิหารในย่านไกล
เป็นวัดไทยในอินเดียเคลียบุญ
อีกวัดไทยในประเทศเขตเพื่อนบ้าน
คือเนปาลออกแบบไว้ให้เกื้อหนุน
เป็นวัดไทยที่ลุมพินีเกียรติคุณ
เสริมสร้างบุญศรีสง่าสถาพร
ด้วยเกริ่นกล่าวงานประวัติให้ชัดถ้อย
หนึ่งในร้อยดั่งแก้วกาญจน์ทั้งงานสอน
เข้ารับโล่เข็มเชิดชูเกียรติขจร
จากพระกรองค์พระเทพฯกุมารี
ในวันที่ยี่สิบสี่กุมภาพันธ์
นับเป็นวันประกาศเกียรติและศักดิ์ศรี
ของสถาปนิกจากจุฬาลงกรณ์มี—
ความยินดีจากทั่วหล้าฟ้าเมืองไทย.



แม่มะลิวัลย์ กับ อาจารย์ภิญโญ พี่ชายคนโต

ระลึกถึงน้องวัลย์

น้องมะลิวัลย์เมื่อครั้งยังเป็นเด็กหญิงตัวเล็กๆ (ปัจจุบันเรียกว่าเด็กระดับอนุบาล) ถือเป็นเด็กหน้าตาสะสวย มีผิวพรรณที่สวยงาม แต่ก็จะมีการเจ็บป่วยด้วยโรคภัยไข้เจ็บที่ไม่ร้ายแรง เช่น เป็นผื่นคันที่ต้องพบแพทย์ผิวหนัง ซึ่งเป็นโรคที่ไม่ร้ายแรง แต่ก็ยากที่จะรักษาให้หายขาดได้ ซึ่งในที่สุดก็รักษาหาย เมื่อพ่อนำไปพบพระสงฆ์ที่ใช้คาถาอาคม และซื้อของที่เกี่ยวกับอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้สำหรับทำความสะอาดกุฏิวัด ถวายให้แก่วัด

ต่อมาน้องวัลย์เป็นโรคที่ร้ายแรงเมื่อเข้าเรียนชั้นประถมศึกษา แพทย์วินิจฉัยว่าเป็นโรคหัวใจ ร่างกายผ่ายผอมเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก แต่ด้วยความฉลาด และความรักของแม่ที่มีต่อลูก แม่รื่น สุวรรณคีรี จึงหมั่นไปเฝ้าไข้ลูกสาวที่โรงพยาบาล พร้อมทำบุญสร้างกุศลตลอดเวลาที่ดูแลรักษาจนน้องวัลย์หายป่วยกลับมาเรียนต่อในชั้นมัธยมศึกษาได้เป็นปกติ

เมื่อน้องวัลย์มาเรียนต่อในกรุงเทพ น้องวัลย์ก็ไปศึกษาเล่าเรียนอยู่ใน ๒ โรงเรียนคือ สตรีจุลนาค และสตรีประเทืองวิทย์ จากนั้นก็สอบเอนทรานซ์เข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

เมื่อสำเร็จการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย ในสาขาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ ก็เข้ารับราชการทหารที่กองบัญชาการทหารสูงสุด ด้วยจิตใจที่เข้มแข็ง และรักในอาชีพทหาร น้องวัลย์จึงตัดสินใจไปฝึกวิชาทหารที่กองบัญชาการกองทัพอากาศ ซึ่งถือว่าเป็นการฝึกที่หนัก และเข้มงวดมาก ซึ่งน้องวัลย์ก็สามารถผ่านการฝึกมาได้อย่างสมบูรณ์ รับการประดับยศชั้นสัญญาบัตร เป็น เรืออากาศตรีหญิง อย่างเต็มภาคภูมิ หลังจากนั้น

จบการศึกษาเข้ารับราชการ แต่งงาน แต่พอคลอดบุตรคนที่สองน้องวัลย์ก็เริ่มมีอาการเจ็บป่วยด้วยโรคหัวใจ ต้องเข้ารับการผ่าตัดเปลี่ยนลิ้นหัวใจ ณ โรงพยาบาลราชวิถี

มีคำพูดหนึ่งของน้องวัลย์ที่เคยกล่าวไว้อย่างน่าประทับใจว่า *คนเป็นโรคหัวใจผ่าตัดลิ้นหัวใจถ้าฝึกหนักอาจต้องตาย ก็ยอมตาย แต่ถ้าไม่ตายก็จะได้รับราชการทหาร อย่างสมศักดิ์ศรี "ชาติทหารกล้า"* ดังนั้นช่วงชีวิตของน้องวัลย์ จึงนับว่าเป็นชีวิตที่ประสบความสำเร็จในการรับราชการทหารตามที่ใจรักจนกระทั่งวาระสุดท้ายของชีวิต

ขอให้ดวงวิญญาณของน้องวัลย์ไปสู่สุคติภพ ตามคติที่ปรารถนาทุกประการเทอญ

จากพี่นวย

อาจารย์อำนวย สุวรรณคีรี



อาจารย์อำนวย กับ คุณแม่มะลิวัลย์

อาลัยน้องมะลิวัลย์

สมัยตอนยังเป็นเด็ก แม่มอบหน้าที่ให้พี่ทุมเป็นคนดูแลน้องวัลย์อย่างใกล้ชิด เพราะน้องวัลย์เป็นโรคหัวใจตั้งแต่เล็กๆ พี่ทุมต้องคอยทะนุถนอมเรื่อยมา

ถึงแม้น้องวัลย์จะเป็นเด็กไม่แข็งแรง แต่น้องวัลย์ก็ไม่เคยดื้อ ไม่เคยเอาแต่ใจตัวเอง เป็นเด็กน่ารักมาก เรียนหนังสือเก่ง ใครๆ ก็รักน้องวัลย์กันทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พ่อจะรักและเอ็นดูน้องวัลย์มากเป็นพิเศษ

เมื่อน้องวัลย์เติบโตเป็นผู้ใหญ่ ก็เป็นผู้ใหญ่ที่ดี มีความรักความเมตตาต่อทุกๆ คน มีความรับผิดชอบสูง จึงได้รับเลือกให้เป็นข้าราชการดีเด่น ของกระทรวงกลาโหม พี่รู้สึกภาคภูมิใจมาก

พี่ทุมรักน้องวัลย์มาก ทำให้เสียใจเหลือเกินเมื่อน้องจากไป ขอให้น้องจงไปสู่สุคติเถิด

รักน้องมากจากใจพี่ทุม

ปทุม นาคแจ้ง (สุวรรณคีรี)



แม่มะลิวัลย์และคุณปทุมพี่สาว

คำไว้อาลัยแด่น้องมะลิวัลย์

โดย ดร.ไตรรงค์ สุวรรณคีรี

น้องมะลิวัลย์เป็นน้องที่มีอายุอ่อนกว่าผมเพียง ๒ ปี เราจึงเติบโตมาด้วยกัน เล่นขายข้าวขายของมาด้วยกัน มีอะไรก็แบ่งกันใช้ แบ่งกันกิน มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกันและกันมาโดยตลอด จึงเรียกได้ว่า ผมจะสนิทและรู้นิสัยใจคอของน้องวัลย์ได้ดีที่สุดคนหนึ่ง

เมื่อตอนเด็กๆ น้องวัลย์ป่วยเป็นโรคลิ้นหัวใจรั่ว ใครๆ ก็คิดว่าคงจะไม่รอดชีวิต โชคดีที่มีพ่อและแม่สู้ถวายหัว ยอมขายสมบัติทุกชิ้นเท่าที่มีเพื่อพาน้องวัลย์ไปรักษาที่โรงพยาบาลในตัวจังหวัดสงขลา (เพราะครอบครัวของเราอยู่ชนบท เป็นชาวนาอยู่ห่างจากตัวจังหวัดถึง ๒๕ กิโลเมตร โดยการเดินทางไปตัวจังหวัดในเวลานั้น ต้องใช้วิธีเดินไปตามริมทะเล หรือไม่ก็ไปทางเรือ ซึ่งเรือจะวิ่งได้ปีหนึ่งประมาณ ๓ - ๔ เดือนเท่านั้น นอกเหนือเวลาดังกล่าวแล้ว คลื่นจะแรง เรือวิ่งไม่ได้)

ผมกับแม่เป็นคนไปนอนเฝ้าน้องวัลย์ที่โรงพยาบาล เราต้องตัดสินใจหยุดทำนาทำสวนในปีนั้น โชคยังดีเพราะข้าวในยุ้งจากการผลิตของปีก่อนยังพอมีเหลือไว้ให้ประทังชีวิตของครอบครัวได้

น้องวัลย์เกิดหายใจไม่ออก สลบเหมือดไป หมอต้องใช้เครื่องช่วยหายใจเพื่อให้มีชีวิตอยู่รอดให้ได้ ผมกับแม่ต้องนั่งเฝ้าอยู่หลายชั่วโมง เพราะน้องนอนนิ่งไม่รู้สึกตัวเลย ผมกับแม่ก็ไม่แน่ใจว่า น้องจะตื่นขึ้นมามีชีวิตอยู่ต่อได้หรือไม่ รู้สึกว่าช่วงเวลานั้นมันช่างนานเสียเหลือเกิน และทันทีที่น้องวัลย์รู้สึกตัว น้องก็โพล่งคำพูดแรกออกมาว่า

“ แม่ ... ”

แม่โผเข้าไปกอด แม่ร้องไห้ ผมก็ร้องไห้ เราร้องไห้เพราะความดีใจว่า

น้องวัลย์ยังไม่ตาย กลับมามีชีวิตอยู่กับเราได้อีกแล้ว

ผมไม่มีวันลืมช่วงวินาทีของวันนั้นเป็นอันขาด

น้องวัลย์หายป่วย เติบโตแข็งแรงขึ้นเรื่อยๆ เรียนหนังสือเก่ง พูดเก่ง ร้องเพลงเพราะ ฉลาดเฉลียว หน้าตาดี นิสัยร่าเริง เป็นที่รักของพี่น้องทุกคน จนจบปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เข้ารับราชการเป็นทหารสังกัดกองบัญชาการทหารสูงสุด ได้ปฏิบัติราชการด้วยความเข้มแข็ง ซื่อสัตย์สุจริต ไม่เคยสร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้ใด มีโอกาสได้แต่งงาน มีลูกที่ดีและฉลาดทั้งสองคน ได้ใช้ชีวิตอยู่เห็นลูกทั้งสองมีครอบครัวกับลูกสะใภ้ที่เป็นคนดีมีธรรมะทั้งสองคน

เมื่อแก่ตัวลง ภูมิต้านทานในร่างกายก็อ่อนแอลง โรคแทรกซ้อนก็มีมากขึ้น ทั้งสามี และลูกชาย ลูกสะใภ้ได้เฝ้าดูแลอย่างใกล้ชิด จนน้องวัลย์ได้เอ่ยปากกระซิบบอกผม เมื่อตอนผมไปเยี่ยมที่ห้องไอซียู ครั้งสุดท้ายว่า *“คุณเกษมเป็นคนดี ดูแลปรนนิบัติน้องวัลย์อย่างดีมากๆ วัลย์โชคดีที่ได้แต่งงานกับคุณเกษม”*

หลังจากนั้น ๓ วัน น้องวัลย์ก็สิ้นลม จากพวกเราอย่างไม่มีวันกลับมาอีกแล้ว ...

ร่างกายของคนเราประกอบขึ้นด้วยเหตุและปัจจัยที่เป็นธรรมชาติ เมื่อสัดส่วนของเหตุและปัจจัยได้เสียดุลไป ชีวิตทุกชีวิตก็ต้องแตกดับ และสลายไปตามกฎของธรรมชาติ

เมื่อทราบว่าน้องวัลย์ได้เสียชีวิตแล้ว ผมไม่ร้องไห้เลย เพราะจากการไปเยี่ยม และคุยกับหมอ ก็พอจะรู้ได้ว่า น้องวัลย์คงต้องจากไปในเร็วๆ นี้ ผมทำใจพร้อมรับข่าวร้ายอยู่ตลอดเวลา

แต่ขณะที่เขียนคำไว้อาลัยนี้ ต้องสารภาพว่า ผมเขียนไป ร้องไห้ไป แต่เมื่อได้สติก็ต้องหยุดร้องไห้ เช็ดน้ำตา เพราะเกรงใจ และรู้สึกอาย

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่เผลอใจขาดธรรมะที่ผมยึดถือ ศึกษาค้นคว้า และใช้สอนคนอื่นอยู่เป็นประจำ

ขออานิสงส์ผลบุญแห่งคุณความดี โดยเฉพาะการอุทิศตนปฏิบัติราชการและทำประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ประกอบกับกุศลทักษิณานุประทาน ที่ครอบครัว ญาติมิตรได้บำเพ็ญ อุทิศให้ จงน้อมนำให้ดวงวิญญาณของน้องวัลย์ จงไปสู่สุคติในสัมปรายภพตราบกาลนิรันดร



พี่ไตรรงค์ ติดยศนาวาอากาศเอกให้





ผู้เขียนและพี่มะลิวัลย์กับความลี้ลับในอาณาจักรสองทะเล

บริเวณทะเลสาบสงขลาในส่วนพื้นดินที่ขนาบอยู่ระหว่างทะเลสาบและอ่าวไทยที่เรียกกันว่า ทะเลหลวง นั้น

ท่านเรียกดินแดนแห่งนี้ว่า ***"อาณาจักรสองทะเล"***

เป็นบริเวณที่ปลาในทะเลสาบและปลาในทะเลหลวงอุดมสมบูรณ์และเคยเป็นศูนย์กลางการเดินเรือและการค้าพาณิชย์ เพราะเป็นบริเวณที่ยื่นลงไปในพระมหาสมุทรที่สามารถเดินเรือไปได้ทั้งมหาสมุทรอินเดียและมหาสมุทรแปซิฟิก

ด้วยความเพียบพร้อมเหล่านี้ จึงทำให้เป็นดินแดนที่คนอยู่อาศัยมาช้านานและมีความเจริญรุ่งเรืองสูงในทางศิลปะวิทยาการ ซึ่งในอดีตสมัยกรุงศรีอยุธยา ถึงกับเคยส่งคนมาทำแผนที่ของบริเวณนี้

ยิ่งไปกว่านั้น บริเวณนี้ยังเป็นที่เกิดของคนที่มีคุณภาพสูงมากมายบางคนมีคุณภาพสูงจนกลายเป็นความลี้ลับ อนุสารขององค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยเรียกปรากฏการณ์นี้ว่า

"ความลี้ลับในอาณาจักรสองทะเล"

บุคคลผู้มีคุณภาพสูง และมีชื่อเสียงโด่งดัง จนกลายมาเป็นตำนานความลี้ลับ มีอยู่หลายท่านอาทิ หลวงปู่ทวดเหยียบน้ำทะเลจืด พ่อท่านเคว็ดกับไม้เท้ากายสิทธิ์ ครูจ้วนผู้ตัดตัวหนังตะลุงรูป *"เท่ง"* ขึ้นมาเป็นตัวแรกของประเทศไทย พระครูวิจารณ์ศีลคุณ (ชู) พระครูปทุมธรรมจารีย์ (ทุ่ม) ครูมโนราห์ พ่อหลวงหนูซึ่งเป็นพระสำเร็จหรือพระอรหันต์ในถ้ำหัวเขาแดงเหล่านี้เป็นต้น

พ่อของผู้เขียนเองนั้น ก็เป็นผู้หนึ่ง ที่ถือเป็นบุคคลผู้มีคุณภาพสูงของอาณาจักรทสองทะเล ท่านอบรมและให้การศึกษาลูกตามแบบอย่างของกษัตริย์โบราณคือไม่ว่าท่านจะไปไหน ท่านจะนำลูกชายติดตามไปด้วย

คนหนึ่งเสมอ

เพื่อให้ลูกได้พบได้เห็นแบบแผนต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ในชีวิต

ชนิดที่ว่า ถ้าท่านตาย ลูกชายก็จะสืบทอดแบบแผนต่างๆ ต่อจากท่านไปได้

เหมือนกับพระพุทธยอดฟ้านำพระพุทธเลิศหล้าไปในราชการสงครามและให้ดูการสร้างกรุงซึ่งเป็นแบบแผนในยามสงบ

เมื่อพระพุทธยอดฟ้าเสด็จสวรรคต

พระพุทธเลิศหล้าก็สืบทอดแบบแผนต่างๆไปได้

พ่อซ้อน สุวรรณคีรี ก็ใช้วิธีนี้ในการอบรมและให้การศึกษากับบุตร และบุตรที่พ่อซ้อนพาตามหลังไปในงานต่างๆ ก็คือผู้เขียน

เช่นพ่อซ้อนเคยนำผู้เขียนไปในงานศพโยมแม่ของพระครูปลัดพัก แห่งวัดแหลมทรายที่จัดขึ้นที่บ้านเกิดคือที่วัดบางเขียด

ซึ่งเป็นครั้งแรกที่ผู้เขียนได้เห็นโทรทัศน์ ได้เห็นการแสดงโขนสด และได้เห็นการจุดพลุและจุดไอ้ตูม

และอีกครั้งหนึ่งที่พ่อซ้อนนำผู้เขียนตามหลังไปงานศพญาติผู้ใหญ่ของบ้านนาสีทอง อำเภอรัตภูมิ

ซึ่งผู้เขียนได้ฟังพระครูวีรโสภณ เจ้าคณะอำเภอรัตภูมิเทศน์ อันเป็นประโยชน์และสนุกสนานมาก

ท่านเทศน์ว่า

“งานศพของพ่อแม่นั้น อย่าทำบาป ให้ทำบุญอุทิศไปให้พ่อแม่ บางคนจัดงานศพแม่ ขณะที่พระสวดอยู่ที่หน้าบ้าน ลูกชายคนโตก็แทงคอหมูอยู่หลังบ้าน พอพระสวดจบ เขาก็ไปตามลูกชายคนโตว่า มากรวดน้ำไปให้แม่ ลูกชายคนโตก็เอามือที่เปื้อนเลือดหมูเช็ดที่สะโพก แล้วมากรวดน้ำไปให้แม่ ซึ่งมันไม่ได้เอาบุญกุศลอะไรส่งไปให้แม่มันหรอก มันเอาบาปจากการแทงคอหมูนั่นแหละส่งไปให้แม่ของมัน”

แต่งานใดเป็นงานสำคัญที่พ่อไปไม่ได้ ท่านก็จะให้ลูกไปคนเดียวเพื่อไปดูแบบแผนต่างๆ

เช่นครั้งหนึ่งพระครูใบฎีกาจอกแห่งวัดพ่อแดงซึ่งเป็นพระที่คนเคารพนับถือมาก ได้มรณภาพลง

ศิษยานุศิษย์ได้จัดงานศพขึ้นอย่างใหญ่โตที่วัดบ่อแดง

พ่อซ้อนไปไม่ได้เพราะติดราชการสำคัญบางประการ

ในเวลากลางคืน พ่อกับแม่ของผู้เขียนนอนคุยกันบนที่นอน ท่านเข้าใจว่า ผู้เขียนหลับแล้ว แต่ผู้เขียนยังไม่หลับ พ่อพูดกับแม่ว่า

"พรุ่งนี้จะให้ธงไทยไปในงานศพพระครูใบฎีกาจอก ที่วัดบ่อแดง จะได้พบเห็นสิ่งต่างๆ อันจะเป็นประโยชน์ในชีวิต"

แม่พูดกับพ่อว่า

"คงดีใจ"

พ่อจึงพูดกับแม่ว่า

"เด็กๆ ก็เป็นอย่างนั้น ได้ไปเที่ยวก็ดีใจ"

ครั้นวันรุ่งขึ้น พ่อก็เรียกผู้เขียนไปพบ แล้วบอกว่า

"ธงไทยไปแต่งตัว ให้ไปเที่ยวในงานศพของพระครูใบฎีกาจอก ที่วัดบ่อแดง โดยไปทางเรือคนเดียว"

ผู้เขียนถามพ่อว่า

"แล้วน้องไทยจะรู้ได้อย่างไรว่า เรือถึงหน้าบ่อแดงแล้ว"

พ่อตอบว่า

"ให้ดูจากยอดเมรุ ที่เขาสร้างสูงกว่ายอดยางยอดมะพร้าว แม้แต่เรือที่แล่นอยู่กลางทะเลก็มองมาเห็น ถ้าเห็นยอดเมรุ ก็เตรียมลงจากเรือเพราะถึงหน้าบ่อแดงแล้ว"

ผู้เขียนก็ทำตามที่พ่อบอก จึงได้เที่ยวงานศพพระครูใบฎีกาจอก ที่วัดบ่อแดง และได้เห็นภาพเทพเจ้าประจำดาวนพเคราะห์ ๙ องค์ ซึ่งเป็น

ภาพ Drawing ที่ใหญ่โตและสวยงานมาก และการไปเที่ยวครั้งนั้นก็เป็นประสบการณ์สำคัญในชีวิตของผู้เขียน

นี้คือแบบแผนของการอบรมและให้การศึกษาของลูกๆในครอบครัวสุวรรณคีรี

ที่ผู้เขียนเขียนมานี้ ท่านผู้อ่านคงสงสัยว่า

แล้วพี่มะลิวัลย์ไปเกี่ยวข้องอะไรกับความลี้ลับในอาณาจักรสองทะเล

เรื่องมีอยู่ว่า พี่มะลิวัลย์เป็นโรคผิวหนังเรื้อรังที่บริเวณใต้ตาตุ่ม ซึ่งเป็นผื่นโรคผิวหนังที่น่ากลัวมาก

โรคผิวหนังนี้ รักษาเท่าไรก็ไม่หาย พี่มะลิวัลย์รักษากับหมอทุกหมอแล้ว แม้แต่เข้ารักษาในสถาบันโรคผิวหนังแห่งชาติ ก็รักษาไม่หาย

จนพี่มะลิวัลย์เรียนอยู่ปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ก็ยังเป็นโรคผิวหนังอยู่

เมื่อสิ้นหมอที่รักษาแล้ว

พ่อจึงจะพาพี่มะลิวัลย์ไปรักษากับพ่อท่านเคว็ด โดยให้พ่อท่านเคว็ดเอาไม้เท้าวิเศษชี้ที่บริเวณที่เป็นโรคผิวหนัง ให้โรคผิวหนังนั้นหายขาดไป

ครั้นถึงเวลาปิดภาคเรียนของมหาวิทยาลัย ซึ่งผู้เขียนและพี่มะลิวัลย์กลับบ้านที่สงขลา

พ่อก็ให้พี่มะลิวัลย์เตรียมตัวไปรับการรักษาจากพ่อท่านเคว็ดกับไม้เท้ากายสิทธิ์ และพ่อก็พาผู้เขียนไปด้วย เพื่อจะได้เห็นแบบแผนต่างๆ ตามประเพณีในตระกูลสุวรรณคีรี

พ่อของผู้เขียนนั้น ท่านไม่เชื่อเรื่องการเข้าเจ้าเข้าทรงและไม่เชื่อในเรื่องอภินิหารต่างๆ แต่ท่านเชื่อในความลี้ลับบางประการ โดยเฉพาะความลี้ลับที่มาจากพระภิกษุสงฆ์ เช่นความลี้ลับของพ่อท่านเคว็ดกับไม้เท้ากายสิทธิ์

พ่อท่านเคว็ดกับไม้เท้ากายสิทธิ์นั้น เป็นตำนานหน้าหนึ่งของความลี้ลับในอาณาจักรสองทะเล

ท่านรักษาโรคโดยใช้ไม้เท้าวิเศษจี้ที่เข้าที่เป็นโรค ทำให้โรคนั้นหายขาดไป

คนมารักษาโรคกับท่านมาก บางคนมาจากมาเลเซีย บางคนมาจากสิงคโปร์มารักษาโรคกับท่าน จนโรคนั้นๆ หายขาดเป็นที่เลื่องลือ

คนมารักษาโรคกับพ่อท่านเคว็ดจนท่านไม่เป็นอันหลับอันนอน และไม่เป็นอันได้ปรารภความเพียร

พ่อท่านเคว็ดนั้น เดิมท่านรักษาโรคโปรดสัตว์อยู่ที่วัดนางเหล้า

ตอนพ่อพาพี่มะลิวัลย์กับผู้เขียนไปให้พ่อท่านเคว็ดรักษาโรคผิวหนังนั้น ท่านเลิกรักษาคนเสียแล้ว แล้วท่านย้ายที่อยู่จากวัดนางเหล้ามาจำพรรษาอย่างสงบอยู่ที่วัดดีหลวง

เมื่อพ่อและพี่มะลิวัลย์กับผู้เขียนขึ้นไปกราบท่านที่วัดดีหลวงนั้น

ท่านเห็นพ่อมาหาก็ดีใจ ถามว่า

"พี่หลวงมาธุระอะไร"

พ่อบอกว่า

"ลูกสาวเป็นโรคผิวหนังเรื้อรัง รักษาเท่าไรก็ไม่หาย จึงพามาให้ช่วยเอาไม้เท้าชี้ที่โรคผิวหนัง ให้โรคผิวหนังนั้นหายขาดเสียสักที"

พ่อท่านเคว็คได้ฟังดังนั้น ก็ขอดูบริเวณที่เป็นโรค แล้วท่านกล่าวว่า

"โรคอย่างนี้เคยมีผู้รักษาหายโดยการใช้ไม้เท้าชี้"

ท่านจึงเอาไม้เท้าวิเศษมาให้พ่อดู ท่านกล่าวว่า

"สิ่งนี้เป็นของกายสิทธิ์ที่มีได้สำหรับคนบางคน"

แล้วท่านก็ไม้เท้ามาคลายเกลียวถอนออกให้พ่อดูมีดครูที่ฝังอยู่ในไม้เท้า มีดครูนั้นเป็นเหล็กสีเขียว

แล้วท่านก็ขันเกลียวฝังมีดครูไว้ในไม้เท้าตามเดิม

แล้วท่านก็บอกพี่มะลิวัลย์ว่า

"ยื่นเท้าที่เป็นโรคผิวหนังมาเถอะลูก"

พี่มะลิวัลย์ก็ยื่นเท้ามาให้ท่าน ท่านจึงถือไม้เท้าสองมือ แล้วเอาปลายไม้เท้าชี้เข้าไปที่ผื่นโรคผิวหนัง แล้ววนปลายไม้เท้าเป็นรูปวงกลมเล็กๆตามขนาดของผื่นโรคผิวหนัง

ตอนนั้น ผู้เขียนเรียนธรรมศาสตร์ปีที่ ๑ จึงเป็นวัยรุ่นที่ไม่เชื่อถือเอาเลยกับเรื่องอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ต่างๆ

ผู้เขียนนั่งดูพ่อท่านเคว็ดใช้ไม้เท้ารักษาพี่มะลิวัลย์ด้วยความไม่เชื่อถือ ผู้เขียนนึกในใจว่าคงไม่มีอะไรออกมาจากปลายไม้เท้า ผู้เขียนจึงเพ่งมองไปที่ปลายไม้เท้า

ปรากฏว่า ในขณะที่ผู้เขียนเพ่งมองไปที่ปลายไม้เท้านั้น ผู้เขียนก็มีอาการหน้ามืดเหมือนจะเป็นลม ผมที่ข้างหูลุกชันขึ้นมาหมด ผู้เขียนจึงดึงสายตาออกมาจากการเพ่งมองปลายไม้เท้า ทำให้อาการหน้ามืดหายไป

ด้วยความไม่เชื่อถือ ผู้เขียนจึงนำสายตาไปเพ่งมองปลายไม้เท้าใหม่ อาการหน้ามือเหมือนจะเป็นลมก็เกิดขึ้นกับผู้เขียนอีก ผมข้างหูของผู้เขียนก็ลุกชันขึ้นอีก

ผู้เขียนจึงไม่กล้าเพ่งมองปลายไม้เท้า

และผู้เขียนจึงได้เชื่อว่า มีพลังบางประการออกมาจากปลายไม้เท้าจริง

และโรคผิวหนังของพี่มะลิวัลย์ก็หายขาดตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา

นี่คือเรื่องของผู้เขียนและพี่มะลิวัลย์กับความลี้ลับในอาณาจักรสองทะเล

บัดนี้ พ่อท่านเคว็ดก็ได้ละสังขารไปแล้ว พ่อซ้อนก็จากไปแล้ว พี่มะลิวัลย์ก็หาไม่แล้ว ผู้เขียนจึงขอบันทึกความลี้ลับในอาณาจักรสองทะเลเรื่องนี้ไว้เป็นอนุสรณ์

เพราะถ้าผู้เขียนไม่บันทึกไว้ สิ่งเหล่านี้ก็จะตายตามตัวของผู้เขียนไป

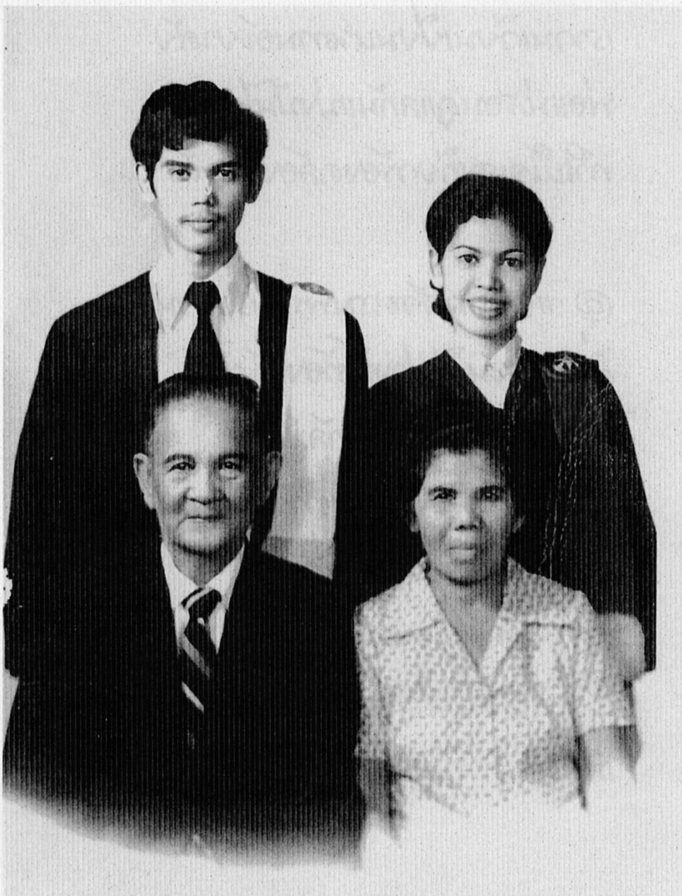
มีคำกล่าวอยู่ว่า “ความตายคือการย้ายบ้าน”

ถ้าความตายคือการย้ายบ้านจริง บ้านใหม่ของพี่มะลิวัลย์คงสวยงามมาก เพราะพี่ของผู้เขียนคนนี้

ไม่เคยทำความชั่ว พี่มะลิวัลย์มีแต่ทำคุณงามความดี

ดังนั้น ขอดวงวิญญาณของพี่มะลิวัลย์ได้โปรดมีความสุขอยู่ในบ้านหลังใหม่ที่สวยงาม ในสัมปรายภพ เทอญ.

ธงไทย สุวรรณคีรี
น้องชาย



@ เราเจ็ดคนพี่น้องท้องเดียวกัน
ความผูกพันมีมากเป็นหนักหนา
เราร่วมสุขร่วมทุกข์ด้วยกันมา
มีบางคราผิดพลั้งยังอภัย
พี่รักน้องน้องรักพี่ไม่มีเปลี่ยน
เราวนเวียนเยี่ยมหาตามอัธยาศัย
พ่อแม่สอนดูแลกันแบ่งปันไป
ทำให้ใจเราเกี่ยวข้องคล้องผูกพัน

@ แต่ตามสัจธรรมพระพร่ำสอน
สิ่งแน่นอนคือร่างนี้ต้องดับขันธ์
ไม่มีใครอยู่ได้ชั่วกัปกัลป์
ทุกคนนั้นต้องสลายตายจากลา
เราทั้งหลายก็ไม่รู้อยู่กี่วัน
ความดีนั้นต้องช่วยกันรักษา
เอื้อเฟื้อกันไปเท่าที่มีเวลา
เป็นคุณค่าที่เหลือเมื่อจากกัน

@ เช่นวันนี้ไม่มี"พี่วัลย์"แล้ว
โอ้พี่แก้วจากไปใจโศกศัลย์
เหลือแต่เพียงความดีของ"พี่วัลย์"
ขอสวรรค์จงรับพี่คนดีไป
เราหกคนพี่น้องแหงนมองฟ้า
ดวงวิญญาล่องลอยอยู่หนไหน
ชาติหน้ามีโปรดมารวมร่วมสายใย
เพื่อผูกใจฟ้าเคียงเรียงเจ็ดคน

ดวงแข สุวรรณคีรี
น้องสาว



คิดถึง "วัลย์" อาวรณ์

วัลย์ที่รัก..

เวลานี้ผมนั่งอยู่ในห้องรับแขกที่มองผ่านบานกระจกออกไปจะมองเห็นต้น "หิรัญญิกา" ซึ่งผมปลูกไว้กำลังออกดอกสีขาวดอกใหญ่บานสะพรั่ง ผมเคยชี้ให้วัลย์ดูเวลาวัลย์เดินออกกำลังกายในบ้าน ต้นหิรัญญิกานี้จะออกดอกปีละครั้งเท่านั้นฤดูหนาวประมาณเดือนธันวา-กุมภาแต่ปีนี้คาดว่าจะออกดอกไปถึงเดือนมีนาเพราะอากาศยังเย็นอยู่ วันนี้อากาศดีมาก ลมเย็นๆ พัดมาเอื่อยๆ มีนกขาวดำสองตัว มาเกาะกินน้ำบนอ่างบัวที่กำลังออกดอก-

วัลย์จำได้ใช่ไหม ว่านกชอบมาทำรังที่ต้นไม้ภายในบ้านเราหลายครั้ง หลายรังมากเราเคยปีนขึ้นไปดู เห็นลูกนกตัวแดงๆ อ้าปากกว้างรอแม่มาป้อนอาหารให้ คงเป็นเพราะเรามีเมตตาไม่เคยไปไล่เขา ทำร้ายเขา เขาจึงมาอยู่มาหาอาหารและมาออกลูกภายในชายคาบ้านเรา

วันที่เราพบกันใหม่ๆ ผมจบเพาะช่างมาทำงานเป็นช่างเขียนวัลย์จบธรรมศาสตร์มานั่งเขียนบทความ เราสนิทกันจนเรารักกัน ผมเคยบอกกับวัลย์เพื่อย้ำความจริงใจว่า วัลย์.. ผมรักวัลย์คนเดียววันนั้นผมและวัลย์คงไม่ลืมตลอดไป วัลย์ก็แซวผมว่า..ถ้าคุณเกษมพูดไม่จริงโกหกวัลย์ล่ะ ? ผมก็ตอบว่า ถ้าพูดไม่จริง-

ผมก็ไม่ใช่คนแล้ว วัลย์แซวผมอีกว่าถ้าไม่ใช่คนแล้ว เป็นตัว..อะไร?-
ผมก็ตอบว่า ก็เป็นเทวดาน่ะซี.. แล้วเราก็หัวเราะกันด้วยความสนุกสนาน

จนในที่สุดเราก็แต่งงานกันที่สโมสรรัฐสภา พี่อำนวย-
เรียนเชิญ หม่อมราชวงศ์เสนีย์ ปราโมช นายกรัฐมนตรีในสมัยนั้น-
มาเป็นประธานรดน้ำสังข์ พี่ไชยรงค์จบดอกเตอร์จากอเมริกามาหมาดๆ
ความหล่อประมาณไพโรจน์ ใจสิงห์ พระเอกภาพยนตร์สมัยนั้น

พิธีกรในงานก็ วีระ มุสิกพงศ์ สมัคร สุนทรเวชและ
นักการเมืองดังๆ ก็มาอีกหลายคน พี่บัญญัติ บรรทัดฐานขึ้นไป-
ร้องเพลง บุพเพสันนิวาส บรรยากาศก็เป็นกันเองสนุกสนานดี

อาจารย์ ปยุต เงากระจ่าง นักเขียนการ์ตูน ตำนาน-
ของเมืองไทย ฉายาวอลท์ ดิสนีย์เมืองไทย อาจารย์ที่เคารพผู้ที่-
สอนเขียนการ์ตูนให้ผมก็ควง ลูกสาว นันทนา เงากระจ่าง นางเอก
ภาพยนตร์ไทยผู้โด่งดัง จากภาพยนตร์เรื่อง "แผลเก่า" คู่กับ-
สรพงษ์ ชาตรี อ้อ.. เพื่อนๆ เราที่ไปงานแต่งงานเราในวันนั้น-

วันนี้ เขาก็มาที่วัดกันหลายคนนะวัลย์ เช่น คุณอิทธิ-
คุณหมู หม่อมสมมนา พี่สุชาติก็มา ผมเข้าไปกอดพี่สุชาติ ด้วยความ
เคารพรัก บอกว่าผมคิดถึงพี่จริงๆ คุณปุยและน้องโสราก็มา ยิ่ง-
ทำให้ผมย้อนคิดไปถึงความหลัง แล้วตื้นตันใจยิ่งนัก

เรามีลูกชาย ๒ คน คุณพ่อซ้อน สุวรรณคีรี ตั้งชื่อให้หลานทั้งสองว่า ทรงศีล – ทรงธรรม คงเป็นเพราะคุณตาบวชมานานถึง 13 พรรษา ท่านมีธรรมะและท่านรักหลานทั้งสองคนมาก

ตอนที่เราอยู่ด้วยกันหลังจากแต่งงาน วัลย์บอกผมว่าที่วัลย์เลือกคุณเกษม เพราะเป็นนักกล้าม ชอบออกกำลัง แข็งแรง เอาไว้ดูแลวัลย์เพราะวัลย์เป็นคนขี้โรค เป็นโรคหัวใจมาตั้งแต่เด็ก

วัลย์.. ผมต้องขอบคุณวัลย์นะ ถึงแม้ว่าวัลย์จะไม่แข็งแรง แต่วัลย์ให้ลูกผม ๒ คน ให้เขามาทำประโยชน์ให้แก่สังคมประเทศชาติ เอี๊ยก..กำลังจะจบปริญญาเอก อี๊ฟ..ก็มีชื่อเสียงโด่งดังและก้าวหน้าในงานอาชีพของเขา

หลังจากเกษียณราชการ วัลย์ก็เริ่มป่วยบ่อยขึ้น แต่ก็ธรรมดาของคนที่เป็นโรคหัวใจ เมื่อหมอปรับยา กินยาก็มีชีวิตอยู่เหมือนคนปกติทั่วไป วัลย์มีความสุขสดชื่นมากเมื่อจัดงานแต่งงานให้ลูกทั้งสองคน สะใภ้เรา ๒ คนน่ารักมาก ซึ่งเรารักมากเหมือนลูกสาวแท้ๆ ของเรา ลูกเอ๋ก็เป็นแม่บ้านดูแลพี่เอี๊ยกและแม่วัลย์ ลูกวิวจบปริญญาโทมาจากอังกฤษก็ได้ใช้ความสามารถทางภาษาของเขา ช่วยพี่อี๊ฟแปลหนังสือที่พี่อี๊ฟเขียน เพื่อไปเปิดตลาดทางยุโรป

วัลย์ได้ทำทุกอย่างครบแล้วในชาตินี้..รับราชการจนเกษียณ ยศสุดท้ายเป็นนาวาอากาศเอก (พิเศษ) จัดงานแต่งงานให้ลูก ๒ คน จัดการที่อยู่อาศัยบ้านคนละหลัง..อยู่ติดกัน

ซึ่งการที่ลูกอยู่ใกล้กันก็ทำให้ได้มาดูแลแม่ตลอดเวลา ทำให้วัลย์มีความสุขมาก

ผมก็มีความสุขมากที่ได้ดูแลวัลย์ เราสองคนก็ได้ศึกษาธรรมะพอสมควร เกิดแก่ เจ็บ ตาย มันเป็นหลักธรรมชาติ เป็นสัจจธรรมของชีวิต เมื่อเราเกิดมาแล้ว จากนั้นทุกอย่างก็จะตามมาเป็นลำดับ ไม่มีใครหนีพ้น เว้นแต่จะช้าหรือเร็วเท่านั้น

วันที่ผมพาวัลย์จากโรงพยาบาลมาที่วัด พี่ๆและน้องๆ เจ็ดคนของวัลย์มารอรับ ผมเข้าใจความรู้สึกของพวกเขาดี ความผูกพันมาตั้งแต่เด็ก ความรัก ความสงสาร บางคนสะอื้นตันใจจนพูดไม่ออก พี่ขามไปยืนคุยกับรูปวัลย์ น้องแขอยู่ใกล้ชิดที่วัลย์นอนตลอด น้องไทยก็นั่งซึม พี่ไตรรงค์หอมแล้วหอมอีก..ตั้งแต่ตอนที่วัลย์นอนอยู่โรงพยาบาล จนกระทั่งมาที่วัด

เพื่อนๆ พี่ๆ และน้องๆ ที่เคยทำงานด้วยกันก็มากันมาก ผมไม่ได้บอกไม่ได้เชิญเขาเพราะเกรงใจ เขามากันด้วยความคิดถึง ด้วยความรัก น้องนิด น้องแจ๋ว น้องปี เป็นคนช่วยกระจายข่าว พลโทวรเทพ พลโทสมชล พี่สุชาติที่เคารพกับหม่อมหม คุณจ้อมมาจากสมุทรปราการ น้องต้อมขับรถมาจากจังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อนรุ่นอนุบาล เพื่อนรัก พลโทสธน อัคนิบุตรและเพื่อนธรรมศาสตร์ A-18 ของวัลย์ คุณพ่อน้องวิวก็น่ารักมาก ช่วยน้องวิวยกขนมมาเลี้ยงแขก ตลอดจนอาม่าที่เราเคารพนับถือ อีกคนที่วัลย์พูดกับผมว่าผู้หญิงคนนี้มีน้ำใจดี มีเมตตาเสมอ ตั้งแต่เวลาที่วัลย์ป่วยอยู่โรงพยาบาล กลับมาบ้านและวันที่ทำบุญที่วัดชลฯ คุณแม่น้องวิวเป็นผู้หญิงที่ใกล้เคียงวัลย์มากที่สุด

มีคนส่งหรีดมาก็ไม่น้อย เช่น อดีตนายก อภิสิทธิ์ พี่บัญญัติ บรรทัดฐาน / อดีตนายก ชวน หลีกภัย วัลย์คงจำได้นะ ที่บ้านพ่อซ้อน ที่อำเภอ สทิงพระ สงขลา ลุงชวนตอนนั้นยังหนุ่มๆ มาที่บ้านพ่อซ้อนแล้วก็มาอุ้ม เอ๊ก ซึ่งตอนนั้นตัวเล็กๆ ผอมๆ ลุงชวนอุ้มเอ๊กแล้วก็หัวเราะ พูดว่านี่หรือลูกน้องวัลย์ ลุงชวนสนิทกับครอบครัว วัลย์มาก ครั้งที่ลุงชวนไปได้ตำแหน่งรัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการ ยังได้เชิญพี่อำนวยมาเป็นเลขานุการรัฐมนตรีด้วย

เมื่อตอนที่วัลย์สาวๆ วัลย์ชอบร้องเพลง รวงทอง ทองลั่นทม เวลามีงานเลี้ยง งานแต่งงานเพื่อน งานสังสรรค์ที่ทำงาน วัลย์จะขึ้นไปร้องเพลงเสมอ.. ด้วยความสุข ชอบฟังเพลง ของ ชรินทร์ นันทนาคร ของสุเทพ วงศ์กำแหง และวันนี้ พี่สุเทพ ก็มาด้วยนะวัลย์ พี่สุเทพ เป็นเพาะช่างรุ่นพี่ผม และ เป็นเรืออากาศตรี ทัพอากาศเหมือนวัลย์ด้วย ลูกเอ๊กยังพูดว่าถ้าชรินทร์.. กับรวงทองมาก็สุดยอด แต่อะไรรู้ไหมวัลย์ คนที่แต่งเพลงให้ชรินทร์กับรวงทองร้อง มาเองเลย คือ ครูชาลี อินทรวิจิตร (ท่านศิลปินแห่งชาติ) มาพร้อมกับ คุณวินัย พันธุรักษ์ ถ้ากายทิพย์ของวัลย์มองอยู่คงจะมีความสุขมากๆ เลย

ผมเขียนถึงวัลย์ มาตั้งแต่ต้นจนถึงตอนนี้ ไม่ได้เขียนด้วยความรันทด แต่เขียนด้วยความ ปีติ เปี่ยมสุข สุขใจว่า วัลย์ไม่ห่วงอะไรอยู่แล้ว ตั้งแต่ก่อนป่วยและตอนป่วย วัลย์ได้ทำครบหมดแล้ว

เวลานี้ถ้ากายทิพย์น้อง วัลย์ มายืนมองอยู่ ก็จะเห็นคนที่รัก-คนที่เคารพนับถือ เขามารวมกันเพื่อส่งวัลย์ไปสู่สุคติ

เวลาที่ผมมีชีวิตอยู่ต่อไปจากนี้ จะเป็น..กี่วัน..กี่เดือน..กี่ปี.. ผมก็ยังจะบอกย้ำคำ.. คำนั้นที่มันกลั่นมาจากหัวใจผมว่า.

วัลย์.. ผมรักวัลย์ คนเดียว

พ.อ. [illegible]





*หมายเหตุ.. ภาพเมื่อวาน...

คำขอบคุณ

พี่ๆ ครอบครัว "สุวรรณคีรี" ทุกๆ คนที่เคารพรักยิ่ง - และ น้องธงไทย น้องดวงแข ที่รัก ผมอยากจะกราบขอบคุณ- ด้วยความซาบซึ้งใจ ที่พี่ๆ ได้ให้ มะลิวัลย์มาร่วมชีวิตกับผม- นับตั้งแต่วันนั้น ตราบเท่าวันนี้ ผมมีความสุขมากที่ได้ใช้- ชีวิตคู่ร่วมกับวัลย์ ผมดูแลวัลย์มาตลอด ตั้งแต่เราแต่ง- งานกันและ ทำงานที่เดียวกัน พาวัลย์ไปหาหมอไปรับ-ส่ง- ตั้งแต่ยังไม่เกษียณอายุราชการ หลังจากเกษียณฯ -

วัลย์เริ่มป่วยมากขึ้น เช่นเป็นโรคกระเพาะปัสสาวะ- อักเสบ ปัสสาวะเป็นเลือด และอีกหลายโรค ต้องเข้าฉุกเฉิน- และไอซียู แต่ทุกโรคคุณหมอเอาอยู่หมด รักษาให้- อาการหาย และวัลย์เขาเป็นคนเคร่งครัด ในการกินยา- และรักษาสุขภาพ เราอยู่บ้านกันสองคนอย่างมีความ- สุข ดูทีวี ติดตามข่าวการบ้านการเมือง เพราะผมและ- วัลย์สนใจการเมือง และไปร่วมกิจกรรมทางการเมืองเป็น- ประจำ ขอบคุณที่ให้วัลย์มาเป็นภรรยาผม ให้ลูกเต้าๆ - สองคนซึ่งวัลย์เขาบอกว่าลูกสองคนนี้ เป็นเลือดเป็นเนื้อ- ของเขา วัลย์เขาไปเลี้ยงแต่เขาให้ต้องแทนเขาอยู่กับเรา และ- หลานของพี่ๆ ทั้งสองคนนี้และผมจะไม่ลืม พระคุณของพี่ๆ- ตลอดไป. กราบขอบคุณครับ

พ.อ.เทียม ทองสมบูรณ์

น้องธงไทย สุวรรณคีรี เขียนถึงอาการป่วย

ของพี่ มะลิวัลย์ ตอนเด็กๆ จาก...หนังสือประวัติแม่รื่น...

การรักษาลูกของแม่ที่น่าสนใจอีกเรื่องหนึ่งก็คือ เรื่องพี่มะลิวัลย์เป็นโรคลิ้นหัวใจพิการ แม่เล่าว่าในขณะที่พี่มะลิวัลย์กำลังเรียนหนังสืออยู่ชั้นมัธยมปีที่ ๓ อายุตกอยู่ในราวๆ ๑๓-๑๔ ปี ได้ล้มป่วยลงด้วยโรคประหลาด คือ โรคในขณะที่นอนหลับในเวลากลางคือ พี่มะลิวัลย์จะหายใจดังเหมือนเสียงมีใครมาแอบสูบรถจักรยาน มีอาการอ่อนเพลียและเจ็บหน้าอก แม่ได้ไปหาหมอแผนโบราณมารักษาพี่มะลิวัลย์ที่บ้าน คือ “หมอลิ่น” ซึ่งเป็นชาวตำบลคูขุด หมอลิ่นได้ทำสงครามสู่รบกับโรคาพาธในตัวของพี่มะลิวัลย์เป็นสามารถ ชนิดที่พอรักษาพี่มะลิวัลย์หาย หมอลิ่นก็ถึงแก่ความตาย ผู้เขียนจำได้ว่า มีอยู่ครั้งหนึ่ง หมอลิ่นได้ประกอบยาที่มีส่วนผสมของ “ผักปอด” ให้พี่มะลิวัลย์กิน ทำให้เกิดการวิภาควิจารณ์กันขึ้นมาอีกว่าโรคของพี่มะลิวัลย์คงจะเกี่ยวกับ “โรคปอด” และเมื่อหมอลิ่นรักษาพี่มะลิวัลย์หาย แต่ตัวเองถึงแก่ความตายนั้น ก็ทำให้เกิดเสียงวิภาควิจารณ์กันขึ้นมาอีกว่า หมอลิ่นได้รับเอาเคราะห์ของพี่มะลิวัลย์ไปเสียเอง จากการวิภาควิจารณ์ในประการหลังนี้เองทำให้พ่อต้องรับอุปการะศพของหมอลิ่น

พี่มะลิวัลย์หายจากโรคอยู่ได้สักพักหนึ่งอาการป่วยก็กลับกำเริบขึ้นมาอีก คราวนี้มีอาการบวมพองขึ้นทั้ตัว ผู้เขียนจำได้ว่าอาการบวมพองของพี่มะลิวัลย์คราวนั้นน่ากลัวมาก เพราะบวมจนตัวใสเหมือนลูกโป่งหรือบวมเหมือนทรากศพที่ขึ้นอืดอย่างที่สุด ซึ่งเป็นที่ปริเทวนาการกันไปทั้งบ้าน ฝ่ายแม่นั้นได้แต่นั่งเฝ้าพี่มะลิวัลย์ทั้งวันทั้งคืนไม่รู้จะทำอย่างไร

ครั้นจะพาพี่มะลิวัลย์ไปหาหมอที่โรงพยาบาลสงขลา ก็ไม่รู้จะพาคนที่บวมพองขึ้นอืดขนาดนั้นไปได้อย่างไร

เพราะขณะนั้นการคมนาคมระหว่างอำเภอสทิงพระกับอำเภอสงขลายังไม่สะดวกเหมือนปัจจุบันนี้

แม่เล่าว่า ท่านขบคิดแต่ปัญหานี้ จนไม่มีน้ำตาจะให้ไหลอีก

แต่ในที่สุด อาจจะเป็นเพราะชะตาของพี่วัลย์ยังไม่ถึงฆาตหรืออาจจะเป็นเพาะความรักที่แม่มีต่อลูกอย่างแรงกล้านั้น มีอานุภาพบางประการเทพยดาจึงลงมาช่วย เทพยดาท่านผู้นั้นมีชื่อและนามสกุลว่า "น้าสุทธิ พฤกษศรี" เป็นญาติห่างๆ ของแม่ ซึ่งรับราชการเป็นสรรพสามิต ตั้งบ้านเรือนอยู่ในจังหวัดสงขลา น้าสนธิเดินทางมาตรวจราชการที่อำเภอสทิงพระในช่วงนั้นพอดี และเมื่อเห็นอาการของพี่มะลิวัลย์ ท่านก็ตกใจ น้าสุทธิกล่าวว่า "รีบเอาเด็กไปโรงพยาบาลสงขลาเสียโดยเร็ว ถ้าเตียงในโรงพยาบาลไม่ว่างให้พาเด็กไปพักบ้านผม"

เท่านั้นเอง แม่ก็ลุกเดินเข้าไปในห้องท่านไปที่หิ้งพระ แล้วหยิบเอาพระภควันของวัดแหลมทราย ซึ่งเป็นพระเครื่องที่หายากและมีราคาสูงที่ครอบครัวของผู้เขียนเก็บรักษากันมายาวนาน เอามาให้น้าสุทธิ

แม่เล่าว่า ท่านไม่มีอะไรที่มีค่ากว่านั้นอีกแล้ว ที่จะให้กันเทพยดาที่เสด็จลงมาโปรดท่านได้ การที่น้าสุทธิยอมให้เอาสรีระของพี่มะลิวัลย์ในขณะนั้นเข้าไปไว้ในบ้านของตนนั้น เป็นเรื่องไม่รู้จะตอบแทนพระคุณกันได้อย่างไร แม่และพี่มะลิวัลย์พักอยู่บ้านน้าสุทธิ จนหมอแจ้งว่าเตียงว่างแล้วจึงได้ลำเลียงพี่มะลิวัลย์ออกจากบ้าน ไปรักษาในโรงพยาบาล

แม่เล่าว่า ท่านเห็นพี่มะลิวัลย์มีอาการสดชื่นแจ่มใสขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วน แทนที่ท่านจะดีใจ แม่กลับรู้สึกหดหู่ เพราะท่านไม่แน่ใจว่า พี่มะลิวัลย์กำลังจะหาย หรือกำลังจะตาย

แต่พี่มะลิวัลย์ไม่ตาย กลับมีอาการดีขึ้น นั่นคืออาการบวมพองค่อยๆ ยุบลงและเมื่ออาการบวมพองของพี่มะลิวัลย์ยุบลงจนถึงที่สุด แม่ก็ต้องร้องไห้อีกครั้งหนึ่ง เมื่อพบว่าร่างของลูกมีแต่หนังหุ้มกระดูก แม่จึงเหมือนถูกผีหลอกอยู่ตลอดเวลา

แต่ในที่สุด พี่มะลิวัลย์ก็พ้นขีดอันตรายและแพทย์อนุญาตให้กลับบ้านได้

ผมและแม่ กับการเริ่มต้นในคืนสุดท้าย ที่ห้อง ICU

"ไม่เป็นไรนะ ถ้ายังมีบุญ เราก็คงได้อยู่ด้วยกันต่อ" แม่เอ่ยประโยคนี้ขึ้นด้วยสีหน้ายิ้มแย้มกับพ่อ ขณะเจ้าหน้าที่ โรงพยาบาลกำลังเข็นเตียงคนไข้ที่แม่นอน เข้าสู่ห้องผ่าตัด ซึ่งการผ่าตัดครั้งนี้เป็นการผ่าตัดใหญ่ครั้งที่ ๒ ในชีวิตของแม่ ผมจำประโยคข้างต้นที่แม่พูดกับพ่อได้ไม่มีลืม พอๆ กับจดจำใบหน้าของแม่ในตอนนั้น แม่ยังคงเป็นคนเดิม ผู้หญิงที่แข็มแข็ง เด็ดเดี่ยว ไม่แสดงความอ่อนแอให้ใครแม้แต่คนในครอบครัวเห็น และหากจะมีท่านใดต้องการหานิยามของคำว่า "ชาติทหาร" แล้วล่ะก็ ลองอ่านหนังสือเล่มนี้อย่างตั้งใจจนจบดู แล้วท่านอาจจะพบกับนิยามดังกล่าวครับ

การผ่าตัดใหญ่ครั้งแรกของแม่ เริ่มขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งเป็นการผ่าตัดเปลี่ยนลิ้นหัวใจที่พิการแต่กำเนิดของแม่ออกไป และนำลิ้นหัวใจเทียมตัวใหม่ใส่เข้าไปแทน ครั้งนั้นผมนั่งรถทัวร์ระยะทางกว่าพันกิโลเมตร จากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี กลับมากรุงเทพเพื่อเป็นกำลังใจให้แม่ ก่อนผ่าตัดแม่เตรียมพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจเป็นอย่างดียิ่งไปกว่านั้น แม่ยังไปนั่งคุยให้กำลังใจกับคนไข้ห้องข้างๆ ที่กำลังจะผ่าตัดพร้อมๆ กับแม่อีกด้วย โดยหลังเสร็จสิ้นจากการเข้ารับการผ่าตัด แม่ฟื้นตัวและออกจากห้อง ICU เร็วมากจนเป็นที่พอใจของแพทย์ ในขณะที่คนไข้ซึ่งแม่ไปให้กำลังใจก่อนหน้านั้น อยู่ในห้อง ICU นานกว่าใคร จนผมอดคิดไม่ได้ว่า ถ้าแม่ไม่ไปให้กำลังใจแกตอนนั้น แกอาจจะหนีออกจากโรงพยาบาลไปแล้วก็เป็นได้ เพราะดูแกหวาดกลัวการผ่าตัดเหลือเกิน

หลังจากผ่าตัดครั้งแรก แม่มีสุขภาพที่ดีขึ้นมาก กว่ายี่สิบปีที่ผ่านมาแม่ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขบนร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรง จิตใจสดชื่นแจ่มใสเรียกได้ว่าการผ่าตัดครั้งนั้น เหมือนการย้อนเวลาให้แม่กลับไปเป็นสาวๆ อีกครั้งทีเดียว ตลอดอายุรับราชการ แม่ปฏิบัติหน้าที่รับใช้ชาติในกรมกิจการ

พลเรือนของกองทัพ เพื่อช่วยเหลือสนับสนุนประชาชนผู้พิการ ยากจนด้อยโอกาส ให้มีชีวิตที่ดีขึ้น แม่ทำหน้าที่ได้อย่างดีเยี่ยม สมกับเป็นบัณฑิตสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยเกษียณอายุเป็นข้าราชทหารดีเด่น ที่ได้รับประกาศนียบัตรยกย่องจากกองบัญชาการกองทัพไทยในปี ๒๕๕๐

ยิ่งไปกว่านั้น แม่ยังได้เห็นความสำเร็จของลูกๆ ทุกคนเรียนจบปริญญา ทำงานก้าวหน้าในอาชีพ ลงหลักปักฐาน แต่งงานมีครอบครัว ดีที่สุดคือ แม่ได้อยู่กับพ่อในช่วงบั้นปลายชีวิตอย่างมีความสุขในบ้านของตนเอง พูดได้เต็มปากว่า แม้ตั้งแต่กำเนิดแม่จะไม่ได้มีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงดังเช่นคนปกติทั่วไป เพราะต้องเข้าออกโรงพยาบาลเป็นประจำ กินยาเป็นกำๆ มาเกือบทั้งชีวิต แต่ด้วยบุญกุศลที่แม่สร้างสมในชาตินี้สิ่งศักดิ์สิทธิ์แลบรรดาเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย ท่านจึงเมตตาทดแทนด้วยการมอบครอบครัวเครือญาติ ที่อบอุ่น พร้อมอาชีพที่มีเกียรติมั่นคงให้ และเหนือสิ่งอื่นใด วันนี้ แม่...ได้ไปสู่สุคติภพก่อนใคร โดยที่ไม่ต้องมาแบกรับความทุกข์ จากการที่ต้องทนเห็นคนที่รัก ลาจากไปก่อนตน..

อย่างไรก็ตาม หลังการผ่าตัดใหญ่ครั้งที่ ๒ ซึ่งเป็นการผ่าตัดปอดที่มีความเสี่ยงสูง และสร้างความเจ็บปวดหลังผ่าตัดให้แม่มากกว่าครั้งแรก แต่แม่ก็ยังเป็นแม่มะลิวัลย์คนเดิม ที่ไม่ยอมให้อุปสรรคทางกาย มากัดกร่อนจิตใจที่เข้มแข็งไปได้ ไม่ว่าจะเป็นการอดทนต่อความเจ็บปวดเพื่อรักษาบาดแผล การรับประทานอาหาร การกินยา การเดินออกกำลังกาย แม่ทำทุกสิ่งอย่างมีวินัยดังเช่นที่เคยทำมาตลอด โดยไม่ยอมพึ่งรถเข็นคนไข้ หรือไม้เท้าช่วย จนหมอและพยาบาลต้องขอร้องแล้วขอร้องอีก และชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องใช้อุปกรณ์เหล่านี้ นั่นแหละ... แม่ถึงยอม

หนึ่งวันก่อนหน้าที่แม่จะเข้าห้อง ICU ผมนำข่าวดีมาบอกกับแม่ว่าแม่กำลังจะมีหลาน แม่ดีใจมาก เข้ามากอดภรรยาผมและบอกว่า “แม่ดีใจ

จังเลยลูก" คืนนั้นผมกับแม่นั่งคุยกันอยู่นาน แม่เล่าประสบการณ์ต่างๆ ตอนผมเป็นทารกให้ฟังด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ผมกอดแม่ หอมแม่ ห่มผ้าให้แม่ มิอะไรซักอย่างในคืนนั้น ทำให้ผมรู้สึกว่า ผมต้องบอกรักแม่ให้มากๆ ... จวบจนเช้าวันรุ่งขึ้น แม่ก็อาการทรุดลง จนต้องเข้ารับการรักษาในห้องฉุกเฉินผู้ป่วยหนักของโรงพยาบาลราชวิถี โดยมีผม และครอบครัว ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันไปดูแลอยู่ตลอด และด้วยความที่เป็นช่วงปิดเทอม ทำให้อาจารย์อย่างผม มีเวลาอยู่ดูแลแม่ได้มาก ผมจึงมักไปเฝ้าแม่อย่างใกล้ชิด โดยนอนค้างคืนที่โรงพยาบาลเสมอ

จนถึงคืนสุดท้ายที่แม่ยังรู้สึกตัว ผม และภรรยาได้เข้าไปเยี่ยมแม่ที่ห้อง ICU ขณะนั้นแม่พูดคุยไม่ได้เพราะใส่ท่อช่วยหายใจอยู่ แต่ก็พยายามจะยื่นมือมาสัมผัสหน้าลูก เพื่อสื่อสารบอกว่ารัก และคิดถึง ดังเช่นที่เคยทำมาตลอด ผมบอกกับแม่ว่า "ผมพาหลานมาเยี่ยมนะ แต่หลานยังอยู่ในท้องเอ๋ นะแม่ แม่จำได้ใช่ไหม" หลังกล่าวประโยคเสร็จ แม่ก้มลงมองที่ท้องของภรรยาผมอย่างตั้งใจ ก่อนจะค่อยๆหลับไปโดยมีมือของผมกุมมือของแม่ไว้ จนถึงเวลาประมาณ ๐๖.๔๕ นาฬิกา ของวันจันทร์ที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ หมอก็เข้ามากระซิบบอกผมว่า ....ท่านไปสบายแล้วนะ หมอขอแสดงความเสียใจด้วย ....ผมจึงค่อยๆ คลายมือที่กุมแม่ไว้ หอมที่หน้าผากแม่ กอดแม่อย่างที่เคยกอดอยู่นานสองนาน จนเจ้าหน้าที่มาขอให้ออกจากห้อง เพื่อจะได้ดำเนินการต่อไปตามขั้นตอนของทางโรงพยาบาล

ชีวิตหนึ่งจากไป ชีวิตใหม่ถือกำเนิด ซึ่งทางพระพุทธศาสนาเรียกสิ่งนี้ว่าเป็น "วัฏสงสาร" นั่นคือ การเกิด แก่ เจ็บ และเวียนว่ายตายเกิดไปจนกว่าผู้นั้นจะบรรลุธรรมขั้นสูงจึงจะสามารถหลุดพ้นจากวัฏจักรดังกล่าว ตลอดเวลาที่แม่มีชิวิต แม่ยึดมั่นในหลักธรรมคำสอนของพระพุทธศาสนา แม่อบรมลูกๆ และคนใกล้ชิดด้วยหลักธรรมข้อสำคัญๆ ที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้จริง ในชีวิตประจำวันได้อยู่เสมอ แม่มักพูดว่าเกิดเป็นผู้ชายนั้น

โชคดี เพราะมีโอกาสได้บวชเรียนในร่มกาสาวพักตร์ ศึกษาพระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งขณะที่ผมเขียนคำระลึกนี้อยู่ ลูกของผมมีอายุอยู่ในครรภ์ได้สามเดือนแล้ว โดยยังไม่สามารถตรวจระบุเพศได้ว่าเป็นชายหรือหญิง

อย่างไรก็ดี หากท่านผู้มีเกียรติที่กำลังอ่านงานเขียนนี้ ลองนั่งนับนิ้วเล่นๆ ดู ก็จะพบว่า อีกประมาณ ๖ เดือนข้างหน้า คือในเดือนกันยายน ๒๕๕๘ ลูกของผม น้อง................ ทิวสมบุญ ก็จะลืมตาขึ้นมาดูโลก ซึ่งเป็นศิริมงคลเหลือเกิน เพราะเดือนกันยายน คือเดือนเดียวกันกับในอดีตที่ น.อ.หญิงมะลิวัลย์ ทิวสมบุญ คุณย่าของน้อง และคุณแม่ที่รักของผมเกิด นั่นเอง ....

คิดถึงแม่ครับ...

มดเอ็กซ์

ทรงธรรม ทิวสมบุญ อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

วารสารศาสตรมหาบัณฑิตมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

บุตรชายคนโตของ น.อ.หญิงมะลิวัลย์ ทิวสมบุญ

คุณแม่ของผมได้จากไปพักผ่อนแล้ว หลังจากรับการรักษาอาการป่วยในไอซียูมาระยะหนึ่ง ตอนนี้แม่หลับไปอย่างสงบแล้ว

ผมคิดถึงแม่ครับ แต่ก็โล่งใจที่แม่ไม่ต้องเจ็บปวดอีกแล้ว ตอนนี้ผมมีรูปแม่สองรูปอยู่บนโต๊ะ รูปหนึ่งคือรูปที่แม่อุ้มผมตอนยังเล็ก อีกรูปหนึ่งคือตอนที่ผมรับปริญญา แม่ดูมีความสุขมากทั้งสองรูป ผมดีใจจริงๆ แม้ว่าแท้จริงแล้วการเกิดของผมเป็นเหตุบังเอิญ แต่ผมไม่เคยต้องรู้สึกอย่างนั้นเลย พ่อกับแม่มีแต่ความรักมหาศาลและความเข้าใจมากมายให้ผมเสมอ ผมโชคดีมาก

เดิมทีคุณแม่ผมมีโรคลิ้นหัวใจรั่วเป็นโรคประจำตัวแต่กำเนิด หลังจากมีพี่ชายผมออกมา แม่ก็คุมกำเนิดด้วยห่วงคุมกำเนิด เพื่อไม่ให้อาการโรคหัวใจทรุดลงจากการมีลูกอีกคน แต่ผมก็มาเกิดจนได้ โดยรอดห่วงนั้นออกมาสู่โลกโดยปกติสมบูรณ์ ผมอาจทำให้แม่แข็งแรงน้อยลง แต่แม่ไม่เคยเสียใจเลยสักนิด และแม้ว่าแม่จะไม่แข็งแรงเช่นคนทั่วไป แต่แม่ก็ใช้ชีวิตเหมือนที่มักจะสอนผมอยู่เสมอไม่มีผิด แม่ชอบพูดคำนี้ให้ผมฟังด้วยรอยยิ้มครับ -

“Add color in your life” ...หมายถึงใช้ชีวิตให้มีสีสัน ใช้ชีวิตให้สนุก คุ้มค่า...

แม่เป็นโรคหัวใจ แต่มีสีสันไม่เคยขาด แม่มีลูกสองคนกับพ่อด้วยความรัก และแม่ภูมิใจที่ให้กำเนิดและเลี้ยงดูลูกได้ บ้านเราไม่ร่ำรวย พ่อกับแม่ผมรับราชการทหารมาตลอด ตอนยังหนุ่มสาว ทั้งคู่ทำงานเสริมสารพัดด้วยความร่าเริงสนุกสนาน พ่อผมเขียนการ์ตูนกับทำงานวาดภาพและออกแบบป้ายต่างๆชนิดที่ออกไปปีนป่ายติดตั้งลงมือเอง แม่ทำขนมที่อร่อยมากหลายอย่างห่อใส่ถุงขาย และที่สำนักงาน แม่เป็นมือเขียนกลอนเขียนบทความสำหรับอ่านออกอากาศออกโทรทัศน์ที่พริ้วมาก ในเวลาที่ร่างกายยังพอไปได้ แม่ลงสนามซ้อมเฉกเช่นทหารคนอื่นๆ วิ่ง ยิงปืน ลุยด่านการฝึกทั้งหลายเต็มที่เสมอ

... ตอนที่ผมคลั่งดนตรีหนัก แม่ยอมซื้อกีต้าร์ไฟฟ้าให้ผมแม้จะกังวลอยู่บ้าง และต่อมาแม่ก็ไปยืนยิ้มแฉ่งอยู่หน้าเวทีดูผมแหกปากเหวี่ยงกีต้าร์ เพราะตอนสาวๆแม่ชอบร้องเพลงเช่นกัน

...ตอนที่วงดนตรีล้มเหลว ผมหางานที่รักทำไม่ได้ แทบไม่มีเงิน อกหัก ไม่รู้อนาคต และไม่มีผู้หญิงที่ไหนสนใจ แม่คือผู้หญิงที่บอกผมว่าไม่เป็นไร และหอบฟูกมานอนอยู่ข้างผมตอนกลางคืน เพื่อจะปลอบเวลาที่ผมตื่นมาร้องไห้กลางดึก

...ตอนที่ผมเอาต้นฉบับมาอ่านให้ฟัง แม่จะวิจารณ์อย่างนักอ่านที่เฉลียวฉลาดและตรงไปตรงมา บางครั้งผมเขียนมากไปจนปวดหลังแม่ก็จะคอยนวดและเตือนให้ผมดูแลสุขภาพ เมื่อหนังสือพิมพ์เสร็จ แม่จะอยากเห็นที่สุด แม่อ่านหนังสือผมจบทุกเล่มเสมอ แล้วเล่าให้ฟังว่าชอบตรงไหนบ้าง

...ตอนที่หนังสือผมประสบความสำเร็จ แม่มายืนยิ้มแก้มปริดูผมเซ็นหนังสืออยู่บ่อยครั้ง บางวันที่คิวยาวเหยียด หลายคนอาจจะเคยเห็นว่า มีผู้หญิงคนหนึ่งเดินเข้าหอมแก้มผม แล้วบอกว่า ลูกทำงานต่อเถอะ

ต่อให้ผมทำตัวงี่เง่าไม่ได้ความแค่ไหน แม่ก็ให้อภัยเสมอ และแม้แต่ตอนแม่ป่วย แม่ก็ยังบอกว่าให้ผมตั้งใจทำงาน ไม่ต้องห่วง ผมรู้ว่าส่วนหนึ่งของแม่จะอยู่กับร่างกายจิตใจผมตลอดไป ผมจะใช้ชีวิตที่แม่ให้มาอย่างคุ้มค่า ตราบเท่าที่ผมยังมีชีวิต ผมจะแต่งแต้มสีสันต่างๆให้โลกนี้น่าอยู่ ไม่ลืมธรรมะที่แม่คอยสอน ผมสนุกจริงๆที่แม่ให้โอกาสผมมีชีวิต ผมได้ทำสิ่งที่รักมาหลายอย่างมาก และยังมีความหวังความฝันอีกเยอะเลยที่แม่จะต้องภูมิใจในสีสันของมัน ดีที่สุดเลยที่มีแม่อยู่เคียงข้างเสมอ

รักแม่ครับ.

ลูกอั๊พ

ทรงศีล ทิวสมบุญ

ลูกชายคนเล็กของแม่

จากสวิตเซอร์แลนด์แดนไกล ถึง “วัลย์”
ด้วยหัวใจที่แสนคิดถึง

ฉันโชคดีมากที่มี “วัลย์” เป็นเพื่อนที่ดีที่ฉันรักมากที่สุดคนหนึ่ง ตลอดเวลาสี่สิบหกปีที่เราเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน คิดถึงกัน และพยายามติดต่อส่งข่าวถึงกันและกันเมื่อมีโอกาส แม้ว่าเราจะต้องอยู่ห่างไกลกันมาก แต่ทั้งระยะทาง และวันเวลาก็ไม่ได้เป็นอุปสรรคแต่อย่างใด

“วัลย์” เป็นเพื่อนที่ดีมาก มีพรสวรรค์และความสามารถอย่างแท้จริง วัลย์มีศิลปะในการพูดสั้นๆให้คนทั่วไปเข้าใจได้ง่าย มีอารมณ์ดี และอารมณ์ขันควบคู่กันไป สามารถสร้างความสุขสนุกสนานให้แก่คนรอบข้างเสมอ วัลย์ เป็นผู้ที่ประเสริฐ ให้ทั้งความรู้ และโอกาสแก่ผู้ต้องการขอคำแนะนำทั้งในด้านการงานและชีวิตส่วนตัว วัลย์มองโลกในแง่ดีเสมอ และไม่เคยตำหนิติเตียนใครให้ฟังเลยซักครั้ง

“วัลย์” มีน้ำใจที่จะช่วยเหลือทุกๆคนด้วยความเต็มใจ มีอารมณ์ศิลปินในตัวเอง สามารถร้องเพลงได้ไพเราะซาบซึ้ง และแต่งโคลงกลอนได้ในทันทีที่มีผู้ขอร้องให้กระทำ ฉันและวัลย์พูดคุยกันได้ทุกเรื่อง ความสนิทสนมที่มีต่อกันสามารถพูดได้ว่า “มองตาก็รู้ใจ”

ฉันรู้สึกใจหาย และเสียใจมาก ในวันที่ทราบข่าวว่า วัลย์ ได้จากฉันไปก่อนเวลาอันควร สำหรับฉัน “วัลย์” คือเพื่อนรักของฉัน ที่จะอยู่ในใจฉันตลอดไป

จาก กุ๊ก (อุทุมพร เริงสุวรรณ)
เพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ที่รักวัลย์มาก
และพำนักอยู่ต่างแดน ประเทศสวิตเซอร์แลนด์



คุณอุทุมพร (กุ๊ก) เพื่อนรักร่วมสถาบันธรรมศาสตร์ ของคุณแม่มะลิวัลย์



น.อ.หญิง มะลิวัลย์
ในวัยเด็ก



















รับปริญญา
สังคมสงเคราะห์ศาสตร์บัณฑิต
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
พ.ศ. ๒๕๑๕





มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

สภามหาวิทยาลัยขอประกาศให้ทราบทั่วกันว่า

นางสาวมะลิวัลย์ สุวรรณคีรี

ได้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรชั้นปริญญาแห่งมหาวิทยาลัยนี้เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๕
จึงให้ปริญญาบัตรนี้ไว้เพื่อแสดงว่าเป็น

สังคมสงเคราะห์ศาสตร์บัณฑิต

ขอจงมีความสุขสวัสดิ์เจริญเทอญ
ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๕ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๑๕

จอมพล

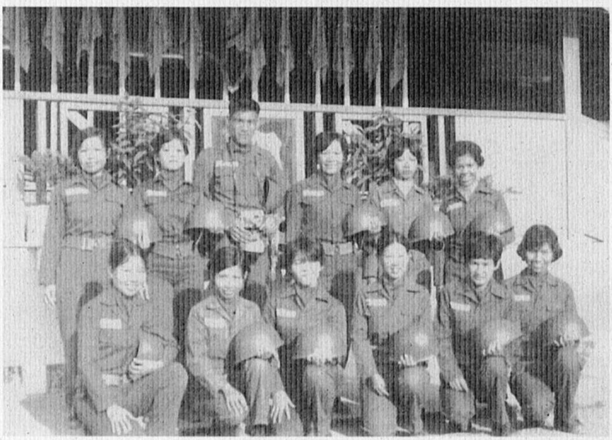
นายกสภามหาวิทยาลัย   อธิการบดี   คณบดี   เลขาธิการ



ถ่ายภาพกับ
คุณพ่อช้อน-แม่รื่น สุวรรณคีรี

ฝึก ทอ.









เป็นพิธีกร รายการ "เพื่อแผ่นดินไทย"





เป็นพิธีกร รายการ **"บ้านเมืองของเรา"**





ถ่ายกับเพื่อนๆ



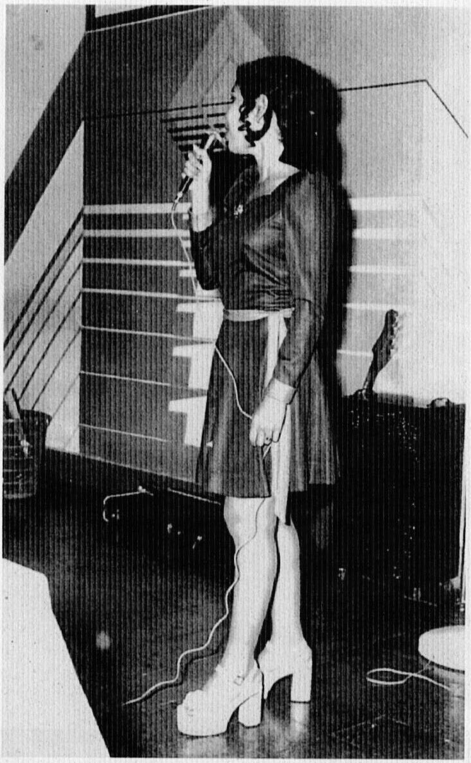






ซ้อมร้องเพลง
ร้องเพลงเก่ง











พิธีหมั้นที่บ้านพี่อำนวย





ถ่ายกับพี่ไตรรงค์ จบด๊อกเตอร์มาใหม่ๆ







แต่งงานสโมสรรัฐสภา







อาจารย์ปยุต เงากระจ่าง นักเขียนการ์ตูนมือหนึ่งของประเทศไทย
เขียนให้เพื่อมาพิมพ์เป็นการ์ดแต่งงาน



แต่งงานสโมสรรัฐสภา มรว.เสนีย์ปราโมช นายกรัฐมนตรี เป็นประธาน









งานแต่งงาน ลูกชายคนโต









พี่ไตรรงค์ เป็นประธาน




ทรงธรรม



















เพื่อนรุ่นอนุบาล



เพื่อนเพาะช่าง



ถ่ายร่วมกับ เพื่อนๆ มธ. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ A18





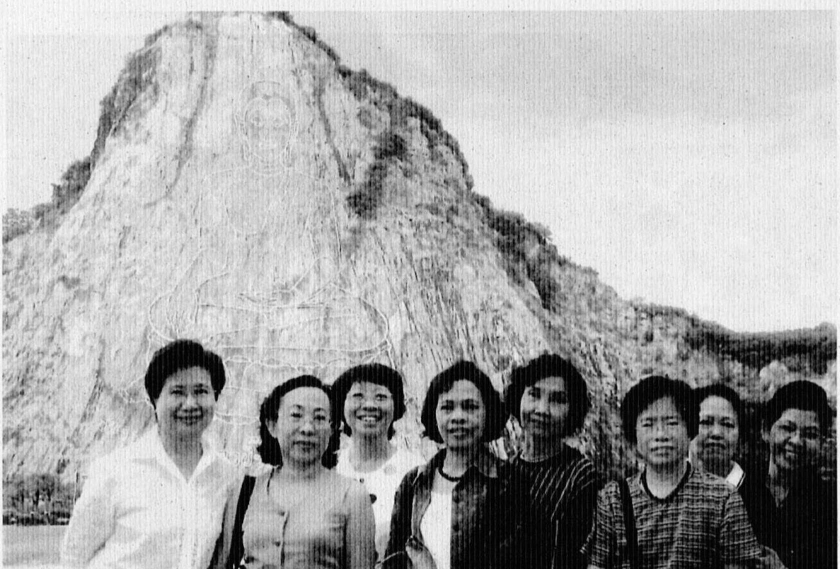




ถ่ายร่วมกับ เพื่อนๆ มธ. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ A18













ภาพ ตอนรับราชการ






'93 12 7



เพื่อนๆ ที่ทำงาน













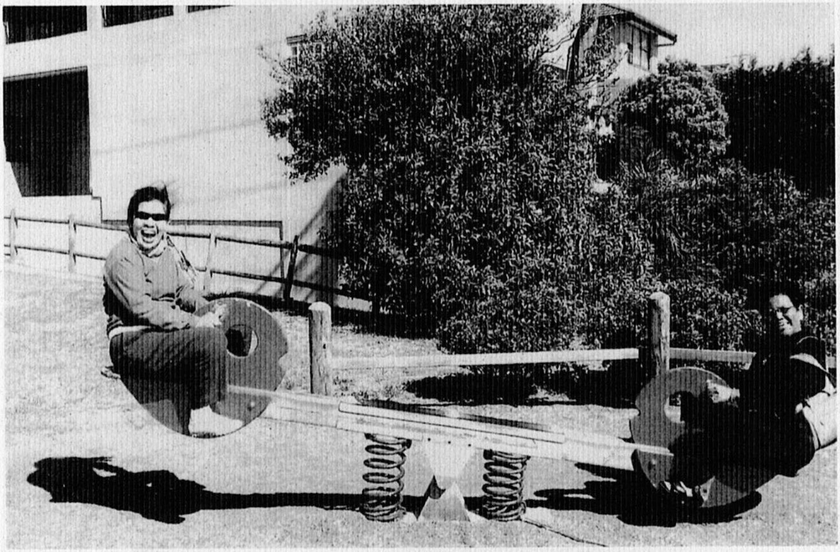






















ถ่ายที่บ้านลาดพร้าว ตอนแต่งงานใหม่ๆ













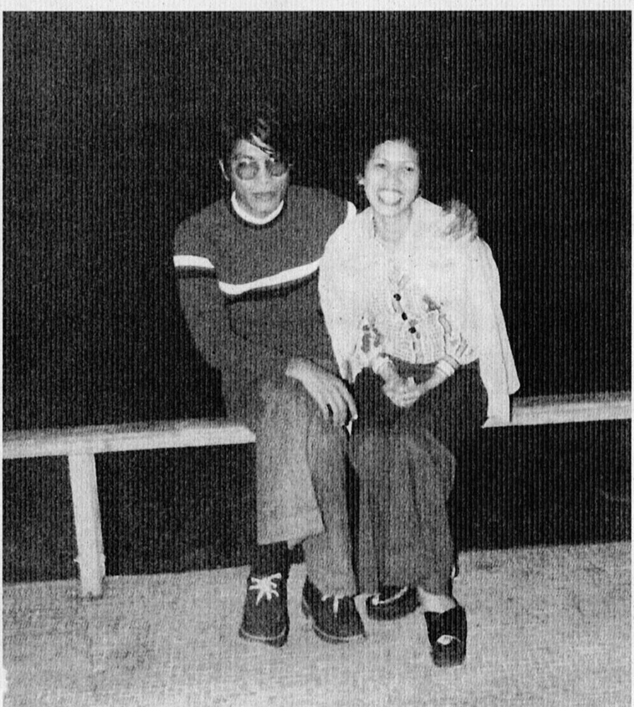


















ไปงาน **"สัปดาห์หนังสือแห่งชาติ"**







ถ่ายกับ พี่ออ ภรรยา พี่อำนวย















กองบัญชาการทหารสูงสุด

ขอประกาศว่า

นาวาอากาศเอกหญิง มะลิวัลย์ ทิวสมบุญ

ได้ตั้งใจรับราชการ อย่างยอมอุทิศชีวิต และเลือดเนื้อ ด้วยความอุตสาหะ วิริยะ

เป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติ จนครบเกษียณอายุ กองบัญชาการทหารสูงสุด

สำนึกในคุณงามความดีของท่าน จึงขอประกาศเกียรติคุณให้ทราบทั่วกัน

ขออำนาจสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย โปรดคุ้มครองท่านชั่วนิรันดร

พลเอก

(บุญสร้าง เนียมประดิษฐ์)

ผู้บัญชาการทหารสูงสุด

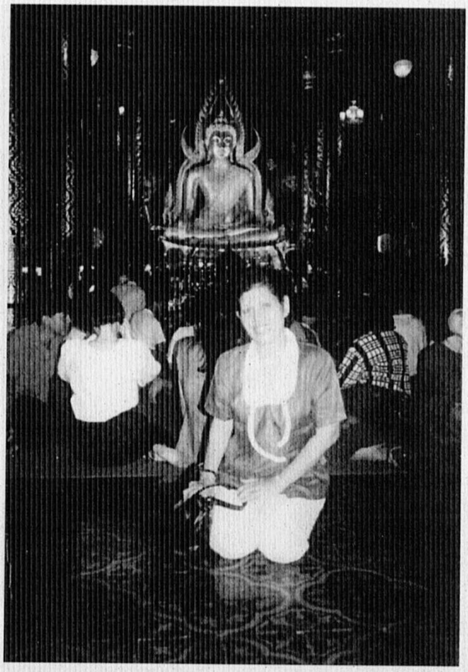
๓๐ กันยายน ๒๕๕๐












245


























มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
THAMMASAT
UNIVERSITY



กรมกิจการพลเรือนทหาร

ขอประกาศว่า

นาวาอากาศเอกหญิง มะลิวัลย์ ทิวสมบุญ

เป็นบุคคลดีเด่นของ กองกิจการพลเรือน กรมกิจการพลเรือนทหาร

ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๔๘

ขอให้รักษาความดีของท่านไว้ เพื่อเป็นตัวอย่างแก่บุคคลอื่นในอันที่จะสร้างเสริมเกียรติ
และชื่อเสียงของหน่วย และของ กรมกิจการพลเรือนทหาร ตลอดไป

พลโท

(พลางกูร กล้าหาญ)

เจ้ากรมกิจการพลเรือนทหาร




ร่วมสร้างแอนิเมชั่นเอเชีย สู่อนาคตมีชีวิต
“ไทยแลนด์ แอนิเมชั่น แอนด์ มัลติมีเดีย 2005”
มกราคม
SIPA





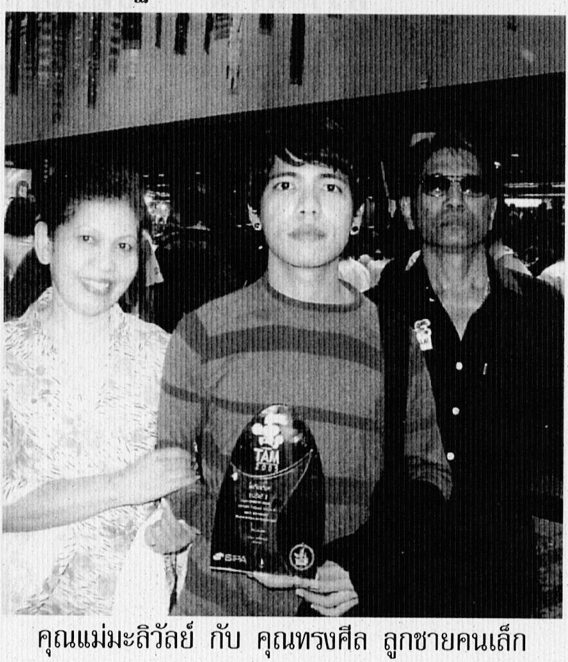


พ่อ-แม่ ถ่ายกับ ทรงศีล ทิวสมบุญ ลูกชายคนเล็กรับปริญญาที่มหาวิทยาลัยศิลปากร





ทรงศีล ทิวสมบุญ รับรางวัล แอนิเมชั่นยอดเยี่ยม
จากอดีตรัฐมนตรี กระทรวงสื่อสารและเทคโนโลยี่

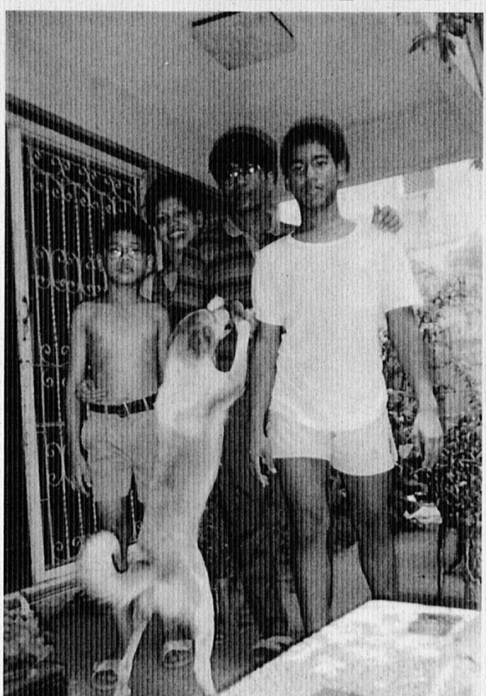


คุณแม่มะลิวัลย์ กับ คุณทรงศีล ลูกชายคนเล็ก

ทุกชีวี	มีเกิดแก่	ตามลำดับ
แล้วลาลับ	จากโลกนี้	ในสุดท้าย
เหลือไว้แต่	"คุณความดี"	ไม่เสื่อมคลาย
สถิตใน	ความทรงจำ	ตลอดกาล
นาวาอากาศเอกหญิง	มะลิวัลย์	ทิวสมบุญ
ผู้ทรงคุณ	ความดีงาม	อันไพศาล
ปฏิบัติธรรม	อย่างล้ำเลิศ	งามตระการ
ขอวิญญาณ	ท่านสถิต	ทิพย์พิมาน เทอญ

จากใจเพื่อน พี่น้อง ข้าราชการ สสน. (กร.ทหาร)






คิดถึงฉันไหม